

Hoàng Thương Uy Vũ!

Contents

Hoàng Thương Uy Vũ!	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	12
8. Chương 8	13
9. Chương 9	15
10. Chương 10	17
11. Chương 11	19
12. Chương 12	22
13. Chương 13	24
14. Chương 14	26
15. Chương 15	28
16. Chương 16	29
17. Chương 17	32

Hoàng Thương Uy Vũ!

Giới thiệu

Thể loại: Tình hữu độc chung, điền văn, cổ trang, chủ thụ, đoản văn, ngọt, sinh tử, trúc mã, ôn nhu sủng nịch công x tiểu thụ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-thuong-uy-vu>

1. Chương 1

Bành Diễm quay ngựa một cái, trực tiếp kéo cổ áo tướng quân phe địch xuống dưới ngựa, đại hán râu quai nón vẽ mặt mộng bức, bị phản nhìn Bành Diễm đang an tọa trên lưng ngựa, ánh mắt rõ ràng tỏ vẻ: Nói nhường ta ba chiêu đầu!

Bành Diễm nhất kiếm thái sắc (vẽ mặt như một), thu kiếm (mình mạn phép để là “kiếm” chứ trong QT và raw chỉ có) ngồi xổm trong cát vàng cuộn cuộn ôm quyền với tướng địch: “Xin lỗi, ta —— ọe...”

Còn chưa nói hết đã ới ra.

Quân địch: “...”

Phe ta: “???”

Bành Diễm nằm nhoài trên lưng ngựa nôn đến đất trời tối tăm, mãi đến tận khi bụng trống trơn không phun được gì nữa lại bắt đầu nôn ra nước chua, qua hồi lâu mới lấy lại được sức.

Giơ tay quẹt miệng một cái, lần thứ hai ôm quyền với đại hán râu quai nón, Bành Diễm hơi thở mong manh nói: “Sau này tái chiến!”

Dứt lời liền điều khiển ngựa rời đi, chạy về trận doanh bên quân mình.

Không lâu sau, Đại Chiêu đánh chuông thu binh, 20 ngàn tinh binh rầm rầm nhanh chóng rời đi.

Trở lại doanh trại, Bành Diễm bị người nửa ôm nửa dìu xuống ngựa, một đám phó tướng người nhấc cánh tay kê đỡ chân, đưa người vào lều chủ soái, ba chân bốn cẳng cởi áo giáp bạc sáng chói trên người y.

Quân y lập tức chạy tới, ngồi ở bên giường vén tay áo đưa tay bắt mạch cho Bành Diễm.

“Thế nào?” Trong mấy phó tướng đứng đầu, một hán tử khôi ngô mặc áo bào màu tro râu dài lên tiếng hỏi, “Ăn phải đồ ôi thiu nên hỏng bụng à?”

Quân y khấn cấp lắc đầu, ra hiệu mọi người chớ có lên tiếng, đợi hán tử cẩn thận chẩn đoán rõ ràng.

Qua một lát, hán tử khôi ngô kia gấp đến độ vò đầu bứt tai, thực sự không nhịn nổi, lại hỏi: “Hay là không hợp thời tiết? Đến đây đã gần nửa tháng, trước đó vẫn tốt mà...”

Quân y đứng dậy, vén vạt áo, sụp gối quỳ xuống.

Trong lòng mấy phó tướng nhất thời một mảnh hồi hộp, trên khuôn mặt cương nghị của chừng mười kẻ đao tước rìu đục (cứng nhắc, thô kệch) tràn đầy lo lắng.

Chỉ nghe quân y kia nói: “Đại tướng quân, ngài đây là hỉ mạch aaaaa!”

Bành Diễm đột nhiên ngồi dậy: “!!!”

Mấy vị phó tướng: “...”

Bành Diễm cố gắng tự trấn định: “Không buồn cười tí nào!”

Quân y dập đầu: “Bành tướng quân, việc liên quan đến long tự, tiểu nhân không dám vọng ngôn. Để đảm bảo cho giang sơn xã tắc Đại Chiêu ta, mong Đại tướng quân sớm lên đường hồi triều!”

Bành Diễm cả giận nói: “Người quả nhiên là người tên cầu hoàng đế kia phái tới giám thị ta!”

Mấy vị phó tướng: “!!!” Thật giống nghe được cái gì không nên nghe rồi, có thể bị diệt khẩu hay không?!! Bây giờ trốn đi vẫn còn kịp nhỉ?!!

Quân y xoạch một cái nước mắt nước mũi tèm lem, nằm rạp trên đất ôm lấy chân Bành Diễm: “Bây giờ tướng quân thai khí chưa ổn, tuyệt đối không thể lên chiến trường giết địch. Mà tướng quân đã có long tự, việc này nên nhanh chóng báo cho bệ hạ mới phải...”

Bành Diễm trợn tròn đôi mắt, mắt hổ đăm đăm nhìn mọi người trong lều: “Ta xem ai dám! Tướng ở bên ngoài có thể không nhận quân mệnh, thiên hạ này tuy là của Niếp gia hân, nhưng sa trường này là của Bành Diễm ta!”

“Này —— chuyện này...” Quân y không dám bỏ lại việc hệ trọng nơi này chạy về kinh gánh tội khi quân, hai mắt đảo loạn, nói, “Đại tướng quân có điều không biết, chư vị lão thần trong triều thấy bệ hạ và tướng quân thành hôn đã nhiều năm mà không có con nối dõi, đều không tin phương thuốc của lão thần tiên kia là thật, chỉ chờ tướng quân xuất chinh liền ép bệ hạ tuyển tú...”

“Hắn dám!” Bành Diễm nổi giận gầm lên một tiếng, phũ phàng đứng dậy, đi đi lại lại mấy vòng trong lều, cuối cùng đứng lại, “Lấy giấy bút ra đây!”

Lập tức có gã sai vặt trình giấy mực lên, Bành Diễm không đuổi người đi, một đám phó tướng cùng lão quân y liền lưu lại, ló đầu mong ngóng mà nhìn y viết thư nhà cho hoàng đế Đại Chiêu Niếp Văn Uyên ở tận kinh thành xa xôi.

Bành Diễm đứng sau bàn vận khí đề bút, sau một lúc lâu mới vung tay viết lên trên giấy một hàng chữ to đầy mực xúc kinh tâm (nhìn thấy mà giật mình):

“Cầu hoàng đế, nếu người dám nạp phi thú hậu, vậy đừng trách ta mang binh giết về kinh thành, bắn người với người phụ nữ kia thành con nhím!”

Suy nghĩ một chút, lại thêm một câu:

“Chớ lo để vị không ai nổi dỗi, trong bụng ta có em bé rồi!!!”

Viết xong tiện tay ném bút đi, vẫy tay gọi người: “Phái người đưa về cho cầu hoàng đế kia!”

Mấy vị phó tướng: “...”

2. Chương 2

“Haiz, người biết không?” Binh sĩ Giáp kề tai nói nhỏ với binh sĩ Ất, “Đại tướng quân có rồi!”

Binh sĩ Ất vui vẻ nói: “Thật sao?!”

Binh sĩ Giáp bình tĩnh: “Chính xác trăm phần trăm! Tối hôm qua Diệp tướng quân nói với ta!”

Binh sĩ Ất: “Đúng là trời phù hộ Đại Chiêu ta! Nói, tối qua Diệp tướng quân đến chỗ người làm gì?”

Binh sĩ Giáp giấu đầu hở đuôi: “Đại tướng quân có thai, đương nhiên muốn báo tin cho mọi người biết! Người đừng có đoán mò a!”

“Đúng đúng, Đại tướng quân có thai nên muốn nói cho mọi người cùng vui!” Binh sĩ Ất sẽ không xoắn xuýt với binh sĩ Giáp chuyện đêm qua rốt cuộc Diệp tướng quân ngủ trong cái doanh trường nào, quay người nói với binh sĩ Bính: “Người biết không! Đại tướng quân có tin vui rồi! Nước Đại Chiêu ta sắp có thái tử rồi!”

Binh sĩ Bính: “Lời ấy là thật chứ?! Hoàng thượng uy vũ! Đại tướng quân uy vũ!”

Sau ba ngày, binh tướng hai bên của Đại Chiêu và Đại Khuy trú đóng ở biên cảnh, tổng cộng hơn ba trăm ngàn người, đều biết Bành Diễm có thai.

Bành Diễm vẽ mặt âm trầm ngồi trong đại trường: “Con rùa nào nói ra chuyện này?! Cuộc chiến này có muốn đánh nữa hay không?!”

“Tướng quân bớt giận!” Quân y quỳ rạp bên chân Bành Diễm nước mắt ngang dọc, “Dù tướng quân không vì mình, cũng phải vì hoàng tử trong bụng mà suy nghĩ một chút a! Giận dữ công tâm sẽ làm thai khí bất ổn, cứ như thế thì phụ nhân (phụ nữ có chồng) từng sinh nở cũng không chịu nổi đâu!”

Bành Diễm cả giận nói: “Dám đầu thai làm con Bành Diễm ta, cái này không được cái kia cũng không xong, chỉ bằng không sinh!” Nói xong liền muốn đưa tay vỗ bụng.

Một đám phó tướng trong lều không hẹn mà cùng hít vào một ngụm khí lạnh.

Bành Diễm nhìn mọi người một cái, rồi cúi đầu liếc cái bụng bằng phẳng như trước một cái, cuối cùng vẫn là ngượng ngùng để tay xuống.

Lỡ mà một chưởng đánh chết đứa con trong bụng, y cũng không có mặt mũi nào quay về gặp Nhiếp Văn Uyên.

Lại mấy ngày trôi qua, người của Nhiếp Văn Uyên ra roi thúc ngựa đưa thánh chỉ tới, ra lệnh cưỡng chế Bành Diễm ở trong doanh trại tĩnh dưỡng, không được lên chiến trường giết giặc.

Bành Diễm mấy ngày liên tiếp đã bị nôn nghén làm khó chịu trong lòng, nghe người ta tuyên chỉ xong, tức đến giờ chân, đứng trước cả đám người giết lấy thánh chỉ xé tan thành mảnh vụn.

Xé rồi xé, xé xong Bành Diêm vẫn thành thật không dám đi ra ngoài khiêu chiến.

Kỳ thực với tính tình của y, không ra tiền tuyến đánh giặc, có một nhai con trong bụng thì sao chứ, y dám theo người ta đại chiến ba trăm hiệp như thường.

Nhưng ——

Bành Diêm đuổi hết người đi, bản thân ở trong đại tướng đem quần áo cởi sạch sành sanh, cúi đầu đối mặt với cái bụng hết nhìn trái lại nhìn phải.

Nhớ năm đó hần bị Nhiếp Văn Uyên lừa gạt vào động phòng, năm sau lão hoàng đế băng hà, Nhiếp Văn Uyên dâng cơ kế vị, y mặc danh kỳ diệu (không hiểu ra làm sao, ù ù cạc cạc) trở thành hoàng hậu, tất cả cứ không rõ ràng rồi lại dường như rất chi là hợp tình hợp lý.

Dù là như vậy, y cũng không nghĩ tới có một ngày sẽ biến thành tên đàn ông bụng bự.

Lại nhớ mấy năm qua mỗi ngày ngóng trông ăn canh uống thuốc để Nhiếp Văn Uyên “làm” vì sinh cho hần một đứa con, Bành Diêm nhin không được liếm môi một cái, có chút nhớ cầu hoàng đế kia.

Chẳng qua Bành Diêm cũng rất hiếu kỳ, một thân bắp thịt này sao mà so được với thân thể nữ nhân nhỏ bé mềm mại trơn bóng? Cầu hoàng đế đó sao cứng nổi? Còn có thể giãy vò y từ đêm này đến đêm khác.

Hình ảnh trong đầu hơi lệch lạc rồi, Bành Diêm không khỏi ho khan một tiếng, kiên quyết kéo tâm tư trở về.

Quân y ngoài lều nghe thấy y ho khan, liền vội vàng hỏi: “Tướng quân khó chịu chỗ nào vậy?”

“Không có chuyện gì!” Bành Diêm sờ thân dưới đã bán ngắc đầu, chỉ có thể than thở cầu hoàng đế kia vậy mà lại không ở bên cạnh, “Có hơi đói bụng.”

Bây giờ cũng đến giờ ăn cơm trưa, người bên ngoài nghe vậy nhanh chóng chuẩn bị đồ ăn, không lâu sau đã đưa vào trong doanh trường của Bành Diêm.

Quân y cùng theo vào, thử độc từng loại một, thấy không có gì khác thường mới khúm núm dâng đĩa lên cho Bành Diêm.

Bành Diêm bĩu môi nhìn ông, cầm lấy đôi đũa gấp đĩa này một tí đĩa kia một tí, lấy đầy một bát lớn mới nói: “Còn lại bưng ra chia cho các huynh đệ khác đi. Cũng không phải là không biết ta ăn không trôi, mỗi ngày còn làm một bàn lớn như cho heo ăn vậy...”

Bành Diêm vừa mới bày tỏ ăn không ngon bưng cái tô ăn xì xụp xì xụp một tí là xong, lau miệng cầm tô đặt lên bàn đặt, thỏa mãn muốn đưa tay vỗ bụng.

Trước khi hạ tay, nhớ tới đứa con của Nhiếp Văn Uyên còn ở trong này liền vội vàng dừng lại: “Má ơi, làm ta sợ muốn chết, suýt chút nữa là đập chết thằng chó con này rồi.”

3. Chương 3

Dù sao cũng rảnh rỗi không có việc gì làm, Bành Diêm ăn trưa xong nghỉ ngơi một chốc rồi nằm xuống.

Mấy ngày nay ngoại trừ nôn nghén, y còn luôn cảm thấy ngủ không đủ giấc, đặc biệt là sau khi ăn uống no đủ, buồn ngủ đến nỗi đứng cũng có thể ngủ được.

Quân y nói việc này là bình thường, chờ qua nửa tháng nữa, nôn nghén dừng lại, bụng y sẽ to ra.

Bành Diêm ngoài miệng tuy rằng ghét bỏ vô cùng, nhưng trong lòng vẫn mong đợi.

Đây là cái thai đầu tiên của y với Nhiếp Văn Uyên đó, không phải con của người phụ nữ nào khác với tên cầu hoàng đế họ Nhiếp kia, mà là Bành đại tướng quân y! Nghĩ đến đây, Bành Diêm thích ý đến không dừng lại được.

Phụ nữ gì gì đó, người nào có thể ra chiến trường giết địch bảo vệ biên cương thay cẩu hoàng đế chứ? Nhưng y có thể! Các nàng có thể làm ấm giường sinh con đẻ cái, y cũng làm được nha! Hơn nữa y tin chắc rằng, thằng nhãi con của y khẳng định khỏe mạnh hơn nhiều so với con của mấy cô kia!

Khí trời nóng dần, Bành Diêm ngủ không được an ổn lắm, không tới nửa canh giờ đã vọt ra ôm chậu gỗ ới đến tối tắm mù mịt.

Người bên ngoài nghe thấy động tĩnh tiện tay chuẩn bị nước ấm và khăn mặt, đợi y lên tiếng gọi người thì vào trong lều hầu hạ y súc miệng lau mặt.

Thu dọn ổn thỏa xong, lần thứ hai nằm xuống, quân y liền lại đây bắt mạch.

Dù là Bành Diêm, ới một hồi cũng có chút chịu không nổi, sắc mặt mệt mỏi nhìn lão quân y.

“Không sao!” Lão quân y động viên nói, “Lão thần tiên từng nói, tướng quân mặc dù những năm gần đây dùng thuốc cứng rắn sửa lại ngũ tạng bên trong, chung quy vẫn là thân nam nhi, phản ứng sau khi có thai sẽ dữ dội hơn chút so với phụ nhân bình thường.”

Bành Diêm gật đầu, lười mở miệng, khoát tay ra hiệu cho mọi người lui ra ngoài.

Nhắm mắt lại, Đại tướng quân lại bắt đầu ở trong lòng mắng cẩu hoàng đế —— lúc trước nếu không phải bị hấn lừa thành thân, hôm nay y hà tất phải mang tội này?

Nhưng cẩn thận tính toán thì hai người bọn họ cũng đã hai mươi hai, nếu giống người bình thường cưới vợ sinh con, sớm đã con cái thành đàn rồi ấy.

Ý niệm vừa sinh, trong lòng Bành Diêm liền cảm thấy ề ảm chua xót, nữ nhân nào xứng làm hoàng hậu của cẩu hoàng đế kia chứ? Ai cũng không xứng! Tên họ Nhiếp kia làm hoàng đế thì thế nào? Một ngày làm phu quân của y, đời này cũng đừng nghĩ đến việc tái giá!

Không biết suy nghĩ hỗn loạn bao lâu rồi ngủ thiếp đi, mãi đến lúc trên trán truyền đến cảm giác mát mẻ mới ậm ừ một tiếng, lo lắng tỉnh lại.

“Cẩu hoàng đế?” Bành Diêm còn tưởng mình đang mơ, bắt được cái tay man mát kia, “Nhiếp Văn Uyên —— ”

Cẩu hoàng đế Nhiếp Văn Uyên cười đến bất đắc dĩ, ngồi một bên ngưỡng mắt nhìn y, dịu dàng gọi nhũ danh của y: “Lang Nhi, trời đã tối rồi, còn chưa chịu dậy à?”

Bành Diêm “a” một tiếng, chôn mặt trong lòng bàn tay hấn cọ cọ trở mình.

Nhiếp Văn Uyên không có biện pháp, đành phải bồi bên cạnh.

Cung nhân theo hầu lặng lẽ tiến vào, nhẹ giọng hỏi: “Bệ hạ, đã cần dùng bữa tối chưa ạ?”

Nhiếp Văn Uyên lắc đầu: “Chờ một chút. Ngươi ra ngoài trước đi!”

Cung nhân khúm núm đáp một tiếng, lui khỏi doanh trướng.

Bành Diêm còn đang mơ hồ, một bộ dáng đáp nửa tỉnh nửa mê.

Nhiếp Văn Uyên nhìn một lát, cười gheo y: “Cái bộ dáng này mà đòi đánh trận? Không sợ đang cười trên lưng ngựa buồn ngủ mà rơi mất à?”

“Cái rắm...” Bành Diêm lầu bầu, “Ta cho dù chết trên lưng ngựa cũng không rơi xuống!”

“Chớ có nói hươu nói vượn!” Nhiếp Văn Uyên cau mày, như trừng phạt véo mặt y, “Không theo ta qua hết đời này, ngươi đừng hòng đi trước.”

Bành Diêm lại nói: “Sống được bao lâu chứ, thế nào cũng phải có một người đi trước.”

Nhiếp Văn Uyên im lặng giây lát, lại nở nụ cười: “Nếu ngươi đi trước một bước, nhớ đợi ta trên hoàng tuyền, ta sẽ không sống một mình.”

Bành Diễm “hừ” một tiếng xem thường, trong đầu lại rất nguyện ý nghe hắn nói như vậy. Y không biết cầu hoàng đế Nhiếp Văn Uyên này có nuốt lời hay không, nhưng nếu Nhiếp Văn Uyên chết trước, y nhất định sẽ đi theo.

Hai người lại trò chuyện thêm đôi câu, nói đến Bành Diễm phần chán tâm hồn, để cầu hoàng đế Nhiếp Văn Uyên tự mình chăm sóc mà đứng lên.

4. Chương 4

Bữa tối vẫn cứ đặt trong lều của Bành Diễm, Nhiếp Văn Uyên ngự giá thân chinh, lại lấy lí do Bành Diễm là “quốc mẫu” cao quý mà hao tiền tốn của, dựng thêm một doanh trường mới.

Bành Diễm ôm tô vùi đầu ăn, không để ý hình tượng chút nào.

Nhiếp Văn Uyên cũng không thèm để ý, thấy y ăn đến ngon lành còn rất vui vẻ. Chỉ là Bành Diễm ăn một tô rồi lại không động đũa nữa, hắn không khỏi nhíu mày: “Sao ăn ít vậy?”

Bành Diễm lau miệng, xoa xoa dạ dày: “Ăn không nổi, đừng có nhìn chút ít này, lát nữa cũng nôn ra cả thôi! Con trai người đứng là chẳng phải thứ gì hay, đã chui vào bụng ta rồi còn hại ta lãng phí lương thực!”

Nhiếp Văn Uyên dở khóc dở cười, triệu quân y đến hỏi: “Phụ nữ bình thường có thai cũng thế này à?”

“Bẩm bệ hạ” quân y cung cung kính đáp lời, “Phụ nữ có thai cũng phải trải qua giai đoạn này. Kỳ thực tình trạng của Đại tướng quân đã tốt hơn nhiều so với những gì lão thần tiên nói ngày đó, chỉ là còn phải chịu khổ ít thời gian, đến giữa tháng sau sẽ tốt lên thôi ạ.”

Bành Diễm ngồi bên nhìn như đứng đưng, thực ra lại đang vểnh tai cẩn thận nghe ngóng. Chút khổ này với y mà nói tất nhiên chẳng là gì, nhưng y chợt dạ, sợ cứ nôn mãi như thế, không chừng ngày nào đó phun cả thẳng chó con của cầu hoàng đế ra luôn.

Nhiếp Văn Uyên nghe xong gật đầu một cái, lại hỏi: “Có phương thuốc gì có thể giúp tướng quân đỡ hơn không?”

“Không thể dùng thuốc được, sợ rằng sẽ gây tổn thương cho hoàng tử chưa xuất thế,” quân y một bên trộm nhìn Bành Diễm, một bên nói, “Nhưng về phương diện ăn uống có thể chú ý một chút. Tốt nhất là... ăn thêm vài bữa.”

Bành Diễm nhíu mày, quân y nhất thời rụt cổ lại không dám nói tiếp nữa.

Nhiếp Văn Uyên khoát tay với ông: “Người lui xuống trước đi!”

“Vâng, vi thần xin cáo lui!”

Đội quân y ra khỏi lều, Nhiếp Văn Uyên mới nắm tay Bành Diễm, dịu dàng nói: “Ta biết người không vui khi bắt kẻ dưới vì một người mà lao lực, càng không muốn rối loạn quân quy. Nhưng người không khỏe, ta sẽ đau lòng.”

Bành Diễm chen vào nói: “Vậy cũng không được! Không tuân theo quy củ, trị quân không nghiêm, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra sự cố. Ta là tướng quân, tất nhiên phải lấy mình làm gương. Không thể cùng ăn cùng ở, đồng cam cộng khổ cùng chung hoạn nạn, sau này còn có binh tướng nào nguyện ý nghe lệnh của ta? Không phải chuyện có được hay không, mà là tuyệt đối không được!”

“Lang Nhi!” Nhiếp Văn Uyên vì y không biết yêu quý bản thân nên có chút tức giận, nhưng biết rõ những gì y nói không phải lời điêu toa, đành phải im lặng hồi lâu rồi ôn hòa nói, “Sau này nếu người muốn ăn cái gì, cứ nói cho ta, ta tự mình làm cho người có được không?”

Bành Diễm chớp đôi mắt hồ tròn xoe, toét miệng cười: “Vậy được không? Có vẻ... không tiện cho lắm nhỉ!?”

“Người là Đại tướng quân, nhưng người đồng thời cũng là hoàng hậu của trẫm.” Nhiếp Văn Uyên nắm tay y, “Người không muốn để tôi tỏ hầu hạ, vậy để vi phu nấu cho người ăn, nhé?”

Trong lòng Bành Diêm vui quá trời vui, khoe miệng sắp kéo đến mang tai luôn rồi, trên mặt lại còn giả bộ cái vẻ miễn cưỡng đồng ý: “Nếu người đã nói như vậy thì nghe lời người thôi ~”

Nhiếp Văn Uyên cũng không vạch trần, chỉ nhìn y cười.

Bữa tối qua đi, vài cung nhân theo Nhiếp Văn Uyên đến muốn tiến vào hầu hạ đều bị cho lui, chỉ sai người khiêng bồn tắm lại đây.

Bành Diêm đã hai ngày có lẽ chưa tắm rửa, nếu Nhiếp Văn Uyên không tới, có lẽ y còn phải mấy ngày nữa mới chịu rửa rây.

Hai người cùng ngâm mình trong bồn tắm to bự, Nhiếp Văn Uyên vừa gội đầu cho y xong lại bắt đầu kì cọ người giùm y: “Mấy ngày nay khổ cho người rồi.”

“Hừ!” Bành Diêm dựa vào vách thùng gỗ, thoải mái híp mắt lại, “Người còn biết ta phải chịu khổ! Bình thường tắm rửa cứ múc một thùng nước lạnh xối thẳng lên người là được rồi, từ lúc có nhãi con này, mỗi người bọn họ đều nhìn chăm chăm ta, con sông phía sau cũng không cho ta xuống!”

Nhiếp Văn Uyên cười, xích lại gần hôn cằm y: “Nhịn thêm một chút, sau này sẽ tốt thôi.”

Bành Diêm cấp bách không nhịn nổi mà hôn đáp lại hắn, không lâu sau hai người đã dây dưa cùng một chỗ.

Khí tức Nhiếp Văn Uyên mặc dù rối loạn nhưng vẫn còn có thể kiềm chế, Bành Diêm lại như không chịu đựng nổi, bên dưới cứng rắn đè ép trên bụng hắn cọt xát không ngừng.

“Nhanh lên!” Hai cái đùi cường tráng thon dài quặp lấy eo Nhiếp Văn Uyên, Bành Diêm vội vã hô, “Nhanh, ta muốn đến điên lên được! Người vào mau đi —— ”

Nhiếp Văn Uyên đương nhiên cũng muốn, ôm Bành Diêm thở dốc không ngừng: “Lang Nhi, đừng nghịch...”

Bành Diêm làm sao mà chịu nghe lời? Im lặng nắm chặt “Tiểu Uyên” chuẩn bị nhét vào phía sau.

Nhiếp Văn Uyên rên lên, giấy giữa trong giây lát, cuối cùng vẫn không để y thực hiện được: “Được rồi, Lang Nhi, ít nhất phải qua ba tháng mới được hành phòng, nhịn một chút đi.”

“Lại bắt ta nhịn!” Bành Diêm trừng đôi mắt bị hơi nước hun đỏ, “Không nhịn được! Phía sau ta ngứa đến lợi hại rồi!”

Nhiếp Văn Uyên sao lại không ghen đến khó chịu? Một bên ôm lấy Bành Diêm không ngừng hôn y, một bên đưa tay tìm đến phía sau y.

Sau đó hai người liền thân mật một phen rồi mới chịu bước ra khỏi thùng nước đã lạnh dần, lau người mặc quần áo, lại gọi cung nhân chờ đợi bên ngoài khiêng bồn tắm ra.

Đợi người đi hết, Bành Diêm mới trở mình một cái, vùi đầu vào ngực Nhiếp Văn Uyên.

Nhiếp Văn Uyên cười ôm y, bày tay nhẹ nhàng đặt trên cái bụng còn bằng phẳng nọ: “Đặt một nữ danh cho nó nhé?”

“Ừm!” Bành Diêm nhắm mắt lại râm rì, “Sớm đã nghĩ xong rồi. Con trai thì gọi là chó con, con gái thì gọi là mèo con.”

Nhiếp Văn Uyên cười khở: “Thái tử một nước mà lại gọi như vậy?”

Bành Diêm nói: “Tên xấu dễ nuôi, lại nói chỉ có ta với người gọi, người khác nên gọi thái tử thì vẫn gọi thái tử, nên gọi công chúa thì vẫn gọi công chúa thôi.”

“Người vậy mà lại hiểu rõ ràng nha!” Nhiếp Văn Uyên nhìn gò má Bành Diêm, trong đôi mắt phượng tràn đầy yêu thương, “Con là người sinh, người nói đặt tên gì thì đặt tên đó đi.”

Bành Diêm hừ một tiếng, không trả lời, không bao lâu đã ngủ thiếp đi.

Nhiếp Văn Uyên xoa xoa cái bụng y chốc lát mới thu tay về, cẩn thận ôm người vào lòng, chợp mắt chìm vào giấc ngủ.

5. Chương 5

Bành Diễm ngủ thẳng đến nửa đêm, thực sự không nhin được lại ới ra một lần, Nhiếp Văn Uyên đau lòng vô cùng, tự mình xoa ngực vỗ lưng cho y, đợi y ới xong thì giúp súc miệng rửa mặt.

Cũng may cung nhân này nọ đã được hấn cho lui, bằng không Bành Diễm cũng không có mặt mũi nào mà nhìn binh tướng dưới tay.

Để đám cung nhân vào thu dọn đồ đạc mang ra ngoài xong, Bành Diễm mới nói: “Này, người cần gì phải hầu hạ ta như thế? Bị người khác nhìn thấy lại chửi sau lưng ta cái tội dám sai bảo hoàng đế?”

“Ta tình nguyện!” Nhiếp Văn Uyên cười kéo chăn mỏng đắp lên người mình và Bành Diễm, “Lừa người thành thân đã không dễ dàng gì, ta mà không hầu hạ chu đáo, đến lúc người chạy mất thì ta biết đi đâu mà tìm?”

Bành Diễm nở nụ cười, cũng không cảm thấy khó chịu như trước nữa: “Có thể chạy đi đâu chứ? Còn phải thay người đánh trận đây này.”

Nhiếp Văn Uyên thấy y không buồn ngủ, liền nói chuyện cùng y: “Chân trời góc bể, chỉ cần người muốn chạy, ta sẽ không tìm được.”

“Haiz!” Bành Diễm thở dài một mạch, “Cầu hoàng đế người sao lại thế này chứ, chúng ta đi đâu mà không được? Chẳng bàn chỉ chân trời góc bể, dù có lên núi đao xuống biển lửa, ta vẫn sẽ ở bên cạnh người!”

Nhiếp Văn Uyên cũng khẽ thở dài, dịu dàng hôn y: “Khổ cho người bị vây cùng ta ở mẫu đất này...”

“Nói cái gì vậy? Gả cho gà thì theo gà, gả chó thì theo chó, người bằng lòng làm cầu hoàng đế, ta liền làm cầu hoàng hậu của người, tóm lại hai ta cứ dính làm một khối tạo thành một đôi là được.” Nói đến đây liền không khỏi truy hỏi, “Nghe nói mấy lão già râu bạc kia lại bắt người tuyển tú nạp phi hử?”

“Ừ!” Nhiếp Văn Uyên không giấu giếm, chỉ cười nói, “Ta bảo người đang ở biên cương chinh chiến, bọn họ cũng sợ người nghe được tin tức, tâm lý rối loạn lại dẫn đến chiến cuộc bất ổn, nên tạm thời dè xuống.”

Bành Diễm hừ một tiếng.

Nhiếp Văn Uyên nói: “Không lâu sau đó thì nhận được thư của người, ta đọc xong thật muốn mọc cánh bay đến ngay, nhưng sự vụ trong triều phức tạp, may nhờ có Thập đệ giúp đỡ, bằng không bây giờ cũng không đến được đây.”

Bành Diễm: “Chuyện nạp phi người nghĩ cũng đừng nghĩ, người nạp một người, ta giết một người!”

“Sao lại khẳng định là ta có ý nạp phi?” Nhiếp Văn Uyên cười khỏ, “Có người là đủ rồi, ta muốn nhiều oanh oanh yến yến như vậy để làm gì?”

Bành Diễm có chút không được tự nhiên, dưới ánh đèn mờ nhạt chăm chú nhìn Nhiếp Văn Uyên giây lát rồi chua xót nói: “Nữ nhân mềm mại, ôm ngủ thoải mái hơn nhiều. Ta cả người cứng rắn, trên ngực trên lưng còn có vết sẹo, người sớm muộn gì cũng nhìn chán.”

Nhiếp Văn Uyên sau khi nghe xong đầu tiên là cười, cười xong lại thở dài: “Những vết sẹo trên người người, cái nào không phải là vì ta, vì bảo vệ thiên hạ Đại Chiêu mà có? Ta không phải loại người vô lương tâm như vậy.”

“Thật không?”

Nhiếp Văn Uyên nghiêm túc nhìn y: “Đương nhiên là thật!”

Nói xong thì cười: “Nghe nói tính tình phụ nữ sau khi có thai đa phần sẽ có biến hóa, chút tâm tư đó người vẫn luôn che giấu kĩ lắm mà, thời gian này mới bộc lộ ra hả?”

Bành Diễm ngẫm lại, không rõ ràng lắm, vì vậy lẩm bẩm: “Có trời mới biết!”

“Nhưng ta vẫn nghĩ, con nối dòng thì không nên ham nhiều.” Bành Diễm xoay người nằm thẳng lại, nói, “Người nhìn đi, mười ba huynh đệ các người, ngoại trừ người với thập đệ còn sống, còn lão thập nhị chết bệnh, lão Cửu ngã chết, chẳng còn ai có kết quả tốt. Cha người thì bị chín đứa con tranh đoạt ngôi báu làm tức chết rồi...”

Nhiếp Văn Uyên gật đầu: “Tốt nhất nên sinh ba đứa, hai đứa con trai giúp đỡ lẫn nhau, rồi thêm một đứa con gái nữa.”

“Há!” Bành Diễm quay đầu, trợn mắt nhìn hấn nói, “Vậy ta còn đi đánh trận được không? Cứ ở nhà sinh con cho rồi!”

Nhiếp Văn Uyên cười to rồi bỗng yên tĩnh lại, nhỏ giọng nói bên tai Bành Diễm: “Ta muốn thoái vị cho Thập đệ.”

Bành Diễm nghi hoặc nhìn hấn.

Nhiếp Văn Uyên nói: “Dù sao để người ra ngoài một mình, ta nghĩ mà hoảng loạn, không yên lòng tí nào. Dao kiếm không có mất, vừa nghe phải để người xuất chinh, tìm ta đau như bị dao đâm vậy.”

“Một nhà Bành gia cả đời trung liệt, ta biết người tất sẽ không thỏa mãn an ổn với một mẩu đất con con này, cho nên ta muốn cùng người, mỗi giờ mỗi khắc đều ở cạnh người.”

Bành Diễm toét miệng cười: “Người nói như vậy, ta đã thỏa mãn rồi. Còn có làm hoàng đế hay không thì tùy người, ta vừa mới nói, gả cho gà thì theo gà, gả cho chó thì theo chó, người làm hoàng đế ta làm hoàng hậu, không thích làm hoàng đế, ta vẫn bằng lòng làm thê tử của người.”

Nhiếp Văn Uyên hận không thể lột quần Bành Diễm “chỉnh đốn” y ngay lập tức, nhưng e ngại tên nhóc trong bụng còn quá nhỏ, bất đắc dĩ chỉ có thể ôm chặt người vào lòng cọ xát “giúp đỡ” lẫn nhau.

6. Chương 6

Hôm sau trời vừa sáng, Bành Diễm còn chưa thức dậy, nghe ngoài trường truyền đến tiếng ngựa kêu, bấy giờ mới đột nhiên thanh tỉnh lại.

Không đợi y gọi người tiến vào hầu hạ, màn trướng đã bị vén lên, Nhiếp Văn Uyên tự mình bưng một cái bát lớn tiến vào: “Dậy rồi?”

Bành Diễm lau mặt, gật gù đầu: “Hình như ta nghe thấy tiếng Ngốc Ngốc kêu.”

“Đúng là nó kêu.” Nhiếp Văn Uyên mỉm cười gật đầu, “Đại ca đến, ta bảo huynh ấy đi ăn sáng rồi. Người rửa mặt trước đi, sau đó ta sẽ sai người gọi huynh ấy vào.”

Bành Diễm “à” một tiếng, lại không đứng dậy, ngả người nằm lại xuống giường.

Nhiếp Văn Uyên đặt bát cháo lên bàn, gọi người đưa nước sạch đến, vắt khô khăn mặt, ngồi vào cạnh giường lau mặt cho y: “Ta vẫn cảm thấy có lỗi với Bành gia các người...”

Bành Diễm miễn cưỡng nói: “Có lỗi gì chứ? Cha với đại ca ta là tự bọn họ không muốn làm quan, không liên quan tới người.”

“Nếu không phải ta nhất định muốn lấy người, bọn họ cũng không đến nỗi này. Người người trong triều sợ Bành gia lớn mạnh nên luôn chèn ép bọn họ, ta biết.” Nhiếp Văn Uyên nói, “Nhưng ta không quản được...”

Bành Diễm ngẩng đầu lên để hấn lau cổ, cười nói: “Ta đã nói không cho cậu hoàng đế người như vậy mà.”

Nhiếp Văn Uyên hôn lên cái cằm trơn nhẵn của y một cái, đau lòng nói: “Từ lúc uống loại thuốc kia, không thấy người mọc râu nữa rồi.”

“Có được tất có mất.” Bành Diêm đưa tay xoa bụng, không để ý lắm, “Người giống gà mẹ thế nhỉ? Cũng không phải chỉ hai ngày nay mới không mọc.”

Nhiếp Văn Uyên cười khở: “Sao người lại nghĩ thoáng hơn cả ta rồi?”

“Vậy tại sao người cứ mãi luẩn quẩn trong lòng?” Bành Diêm nghi hoặc hỏi ngược lại hẳn.

Nhiếp Văn Uyên bị y nói tới không khỏi ghen hợ.

“Trên chiến trường thắng là thắng, thua chính là thua, nhiều nhất chẳng qua đầu người rơi xuống làm cái bát mẻ, cần bản không cần nghĩ quanh co lòng vòng đến vậy.” Bành Diêm suy nghĩ một chút, lại nói, “Hơn nữa ta lấy người thì theo người, ta tình nguyện, người muốn ta làm gì ta đều tình nguyện, vốn không cần nghĩ nhiều thế có biết không?”

Nhiếp Văn Uyên thở dài, lại cười: “Ừ, là ta suy nghĩ nhiều quá.”

“Dùng kiểu văn vẻ của các người mà nói, cái gì mà tự trời tự buộc ấy nhỉ?”

Nhiếp Văn Uyên: “Mua dây buộc mình. Người nói đúng, là ta mua dây buộc mình.”

Bành Diêm cười nói: “Đúng, chính là câu đó!”

Nhiếp Văn Uyên nghiêng người hôn y, ngừng cười kéo người dậy: “Đứng lên đi, đừng để đại ca chờ lâu.”

Bành Diêm tùy tiện hưởng thụ sự chăm sóc của Nhiếp Văn Uyên, rửa mặt xong lại để hần hầu hạ mặc quần áo, xong xuôi mới đi về phía bàn ngồi xuống.

Nhiếp Văn Uyên bưng chén cháo hoa cùng mấy đĩa đồ ăn sáng kia tới đồng loạt bày lên bàn, vẻ ngoài không đẹp mắt tí nào, nhưng Bành Diêm không để ý.

Nhiếp Văn Uyên đưa đũa cho y, xấu hổ nói: “Lần đầu nấu ăn, làm không tốt lắm, người ném thử đi.”

“Đều do người nấu hết?” Bành Diêm kinh sợ, “Người làm từ khi nào vậy?”

Nhiếp Văn Uyên: “Chỉ dậy sớm hơn người nửa canh giờ. Nào, ném thử xem!”

Bành Diêm một bên nhét đồ ăn vào miệng, một bên đau lòng: “Sớm trưa tối ăn chung với mọi người là được rồi. Người làm gì không được lại cứ phải làm riêng cho ta! Haiz, người... A, cái này ăn được nè, không mặn không nhạt... Đùng có nhét vô miệng ta, ta không nói nữa là được chứ gì!”

Nhiếp Văn Uyên lúc này mới cười, cùng y dùng bữa.

Hai người ăn xong bữa sáng, nhóm cung nhân tiến vào hầu hạ súc miệng, dọn dẹp chén bát, làm xong tất cả mới triệu đại ca Bành Diêm tiến vào đại trường.

Bành Uẩn cùng mấy vị tướng lĩnh ăn xong điểm tâm liền chờ ở ngoài trường đi vào trong lều, đầu tiên mọi người đồng loạt quỳ gối hành lễ với Nhiếp Văn Uyên và Bành Diêm ngồi ở chủ vị, sau đó mới đứng sang một bên.

Bành Diêm đã sớm ngồi không yên, không đợi mọi người đứng lên đã vội vàng gấp gấp bước nhanh lại, vui sướng lấy nắm tay đâm vào bả vai Bành Uẩn: “Đại ca!”

“Tam đệ.” Bành Uẩn quan sát từ trên xuống dưới đệ đệ mình một phen, cũng không thềm để ý ánh mắt người khác nhìn sang, cười nói, “Nghe nói đệ có thai?”

“Ha ha!” Bành Diêm ra vẻ bí ẩn, nắm giữ tốt lực độ mới đưa tay xuống vỗ vỗ cái bụng, “Đúng nha, qua mấy tháng nữa nó sinh ra, ca giúp ta dạy võ công cho nó nhé!”

Bành gia bất luận nam nữ đều phải tập võ, ngay cả nhị tỷ Bành Phương của Bành Diêm cũng một thân võ nghệ, ở trong quân ít có đối thủ, lính binh đánh trận cũng không thành vấn đề.

Tuy nhiên lại bởi như vậy mà chư thần trong triều sợ Bành gia ngày càng lớn mạnh, nếu những người này dẫn quân tạo phản, muốn đem Bành Diêm đẩy lên để vị quá thực dễ như trở bàn tay.

Cũng may Bành gia đều là người khôn ngoan, tự biết trong nhà có một nam hoàng hậu, nếu lại có thêm người nắm chặt binh quyền, tất sẽ gặp họa sát thân, vì vậy sau khi Bành Diễm được phong hậu không lâu, liền từ quan cáo lão, toàn bộ rời khỏi chốn triều đình.

Bành Uẩn mỉm cười: “Chị dâu đệ cũng đang có thai, đến lúc đó vừa vặn đẻ hai đứa nhỏ làm bạn.”

“Vậy thì tốt quá!” Bành Diễm cười đến tít mắt, “Nhị tỷ đâu? Tỷ ấy có thai hay chưa?”

Bành Uẩn bắt đầu: “Đây là trùng hợp, đệ còn muốn mọi người cùng sinh với đệ hay sao?”

Bành Diễm ngẩng lên cũng đúng, đành phải gật đầu: “Vậy cũng tốt. Nhị tỷ không có tới à?”

“Đến, đến muộn hai ngày!” Bành Uẩn nói, liếc nhìn em rể Nhiếp Văn Uyên vẫn luôn không lên tiếng một cái, “Cha cũng muốn đến, nhưng ta cản lại.”

Bành Diễm không nghĩ nhiều, chỉ nói: “Đúng là nên cản! Già bảy tám mươi tuổi rồi còn có tinh thần chạy lung tung! Đánh giấc xong không phải đệ cũng về sao.”

Bành Uẩn dở khóc dở cười: “Sao đệ còn nhớ nhung chuyện đánh trận? Ba tháng đầu là nguy hiểm nhất, đệ _____ “

“Đệ biết.” Bành Diễm không nhịn được phát tay, “Đệ còn tính ngày đây này, đã được một tháng mười ngày rồi.”

Nhiếp Văn Uyên đỡ trán: “Lang Nhi, người đây là kiên trì muốn vác bụng lên chiến trường à?”

Bành Diễm nói như chuyện đương nhiên: “Sao lại không? Không lời ra được, cũng chỉ có thể mang theo thôi!”

Mấy vị tướng lĩnh vừa mới theo Bành Uẩn đi vào đều đầy mặt hoảng sợ dòm hoàng đế nhà mình.

Bành Diễm lại nói: “Một mình ta mang binh còn không sợ bọn chúng, huống chi có đại ca ta đến, mấy ngày nữa nhị tỷ cũng sẽ đến. Chỉ cần cưỡi ngựa chạy loáng qua trước mặt đám rùa con cháu kia một cái, bảo đảm dọa cho bọn chúng trực tiếp rút quân đầu hàng!”

Bành Uẩn còn muốn nói đã thấy Nhiếp Văn Uyên nhẹ lắc đầu với mình, liền thức thời mà ngậm miệng.

Bành Uẩn chỉ sợ đệ đệ ngốc của mình thật vất vả mới có thai, còn đòi ra trận giết địch, lỡ như gây ra chuyện gì... Cả nhà vừa mới nhận được thư báo tin vui đều liều mạng muốn chạy tới đây đây.

Kết quả không ngoài dự đoán, Bành Diễm quả nhiên không coi đó là chuyện to tát gì.

Đợi Bành Diễm trở về chỗ ngồi, Nhiếp Văn Uyên mới bắt đầu nghe quân báo (báo cáo quân đội), sau đó cho ra bố trí tương ứng.

Bành Uẩn mãi nghe, lại không nghe ra chỗ nào không thỏa đáng.

Hắn không thích Nhiếp Văn Uyên, đứa em mình tuy là hơi khờ một chút, nhưng rốt cuộc vẫn là thân nam nhi, cũng không biết sao lại bị lừa gạt thành thân, tiểu tử ngốc này còn một lòng một dạ muốn làm vợ tên kia, bị cha treo lên cây đánh ba ngày cũng không chịu thay đổi, chết sống muốn theo người ta.

Sau đó cha tức không chịu được, đơn giản không thèm quản nó nữa.

Khi đó từ trên xuống dưới nhà họ Bành đều cho là lão tam trong nhà chẳng qua là một con cờ do Nhiếp Văn Uyên tranh đoạt để vị bố trí, đợi tên kia dùng xong, ngồi vững trên ngôi vị hoàng đế thì sẽ bị vứt bỏ như chiếc giày rách.

Cho nên bộ tộc Bành thị không lên làm quan, kỳ thực cũng là do cha già trong nhà bày một hậu chiêu cho “con trai hoàng hậu” của mình.

Đại Chiêu có binh không có tướng, mấy tướng lĩnh giầy kia căn bản không bảo vệ được mảnh giang sơn này, Nhiếp Văn Uyên nếu muốn ngồi vững trên long ỷ, thì cần phải đối xử tốt với nam hoàng hậu của hắn ta.

Chỉ có điều, vài năm trôi qua, trong lòng Bành Uẩn cũng có chút buông lỏng.

Rốt cuộc có phải là chân tình hay không, người ngoài cuộc bọn họ không biết được, tiểu tử gốc Bành Diêm còn có thể không rõ hay sao?

Đừng thấy tiểu tử này bình thường tùy tiện, giống như mọi thứ đều không để trong lòng, nhưng luận bài bình bầy trận, Bành Uẩn và Bành Phương cộng lại cũng không nhất định bằng được y, tâm tư cẩn thận tỉ mỉ lắm.

7. Chương 7

Mấy ngày sau, nhị tỷ Bành gia ngồi trên xe ngựa vội vàng chạy tới.

Bành lão gia tử là không đến đây, nhưng Bành phu nhân lại đến cùng con gái nhà mình.

Bành Diêm nhận được tin, như một làn khói lao ra khỏi lều chạy đi đón người, làm một đám cung nhân đứng hầu ngoài trường kinh ngạc đến thốt lên, Nhiếp Văn Uyên cùng vài tên tướng lĩnh vừa điên cuồng đuổi theo vừa hô to: “Chậm thôi chậm thôi!”

Đợi đến khi cả đám người ào ào tới nơi, Bành lão thái cũng đã xuống xe ngựa.

Bành phu nhân cũng xuất thân con nhà võ, khi chưa lấy chồng từng theo cha áp tiêu lui tới khắp nơi, vì có một khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp nên khiến không ít người khắc sâu ấn tượng.

Sau đó tuy gả vào Bành gia cũng theo chân Bành lão gia tử chinh chiến sa trường nhiều năm, uy danh mặc dù không lớn như Bành lão tướng quân, nhưng trong Bành thị, nào ai dám bất kính với bà? Đứa con lớn Bành Uẩn là được bà sinh ra trên chiến trường đấy!

Bành phu nhân bây giờ mặc dù tuổi tác đã cao nhưng thân thể vẫn còn khỏe mạnh lắm, tinh thần lại càng quắc thước (mạnh mẽ) vô cùng, tư thế xuống xe ngựa oai hùng hiên ngang, đám binh lính trong quân trợn mắt nhìn ra, không khỏi nhỏ giọng thán phục.

Bành Diêm chạy đến bên cạnh trực tiếp quỳ rạp xuống dưới chân mẹ già, trên mặt mừng như hoa nở: “Mẹ! Nhị tỷ!”

Bành lão thái liếc mắt nhìn y, trông thấy một rừng người lúc nhúc theo phía sau y, liền lấy long đầu quải (gậy đầu rồng) nắm đó ông của Nhiếp Văn Uyên ban cho, tàn nhẫn mà đâm xuống đất: “Lang Nhi, con rời kinh đến nay đã hơn hai tháng, tại sao quân địch còn chưa lui binh?! Đại tướng quân là con dẫn binh đánh trận kiểu gì vậy, từng kẻ từng kẻ đều bắt tui vậy sao?!”

Khỏi nói Bành Diêm, ngay cả Nhiếp Văn Uyên phía sau y cũng hơi sợ vị mẹ vợ đại nhân này, vừa thấy người là khí thế nhất thời héo ba phần.

“Mẹ!” Nhiếp Văn Uyên tiến lên một bước, không chần chờ chút nào, trực tiếp vén vạt áo quỳ xuống cùng Bành Diêm, “Là con ngăn y tới. Việc xuất binh con không nắm chắc được, chúng tướng sĩ bên người lại không thể đánh một trận cùng vị Vương gia, vì vậy đành phải chờ mẹ đến đây, đưa ra ý kiến.”

Nhiếp Văn Uyên đã quỳ, người phía sau không thể không quỳ, một truyền mười truyền trăm, trên thao trường ngoại trừ Bành phu nhân và Bành Phương bên người bà, cũng chỉ có mấy con ngựa còn đứng.

Bành phu nhân vốn cũng không phải thật muốn trách tội con trai, chỉ bị chuyện y thân là nam nhân lại thai nghén hậu tự của Nhiếp Văn Uyên làm cho không thoải mái, bấy giờ chạm mặt mới tìm cớ chỉ dẫu mắng hờ.

Nhưng có cái quỳ này của Nhiếp Văn Uyên, bà có muốn nói gì cũng chỉ đành nhịn lại.

Dù cho bà có đỡ được một tiếng “mẹ” của Nhiếp Văn Uyên, đối phương lại thể hiện thái độ tôn kính, nhưng thân phận vẫn còn bày ra đó.

Vả lại, đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại, bây giờ nếu bà gây phiền phức cho Nhiếp Văn Uyên, có vẻ không phóng khoáng cho lắm.

Khí thế bưng bưng liếc con trai nhỏ một cái, Bành phu nhân nói: “Đứng lên đi, vua một nước nói quỳ là quỳ, còn ra thể thống gì nữa?”

Ngoài miệng mặc dù nói vậy, trong lòng lại thích ý cực kỳ, nói cho cùng vẫn là một người phụ nữ mạnh mẽ miêng mềm lòng.

Trên dưới dòng họ Bành thị, kỳ thực đều sợ thằng nhóc gốc Bành Diễm này “gã” không tốt, sau này phải chịu oan ức, bị người khinh thường, cũng may những năm này Nhiếp Văn Uyên đối xử với y vô cùng tốt, đối với hai vị phụ mẫu Bành gia như cha mẹ ruột của mình, coi như không tệ.

Nhiếp Văn Uyên cười đỡ Bành Diễm đứng dậy, khom người với Bành phu nhân: “Mẹ, mời đi bên này!”

Bành phu nhân hừ một tiếng, đi theo hoàng đế đương triều cùng hoàng hậu về phía chủ trường, phía sau còn có chúng tướng sĩ và một đám cung nhân, giống hệt như “chúng tinh phủng nguyệt” (được mọi người vây quanh).

Bên này Nhiếp Văn Uyên dàn xếp Bành lão thái như thế nào tạm thời không đề cập tới, lại nói vị Vương đối nghịch với quân Đại Chiêu đang ngồi trong doanh trường phía xa xa kia ——

Hán tử râu quai nón ngày ấy đánh cùng Bành Diễm giờ phút này đang gấp đến xoay quanh trong lều.

Không ngờ tin tức Bành Uẩn đến còn chưa tiêu hóa xong, lại nghe bên ngoài có người đến báo: “Báo ——! Bệ hạ! Thám tử mới vừa đưa tin về, nói trong quân Đại Chiêu lại tới một chiếc xe ngựa nữa, chỉ có hai người, một bà lão và một thiếu phụ, dường như là mẹ già và nhị tỷ của Long Uy tướng quân.”

Râu quai nón nghe mà sợ đến trợn tròn mắt, thật lâu sau mới phẫn nộ chạy đến đập một bàn văn kiện đổ rạp, quát: “Vậy còn đánh cái gì nữa?!”

Một đám tướng sĩ trong doanh trường dồn dập cúi đầu cảm như hén, ai cũng không dám lên tiếng.

“Cầu hoà đi!” Râu quai nón ngồi về ghế chủ vị, vuốt mặt một cái, giọng nói mạnh mẽ không cả giận, “Một tên Long Uy tướng quân đã chịu không nổi rồi, đại ca nhị tỷ lão nương cũng đều kéo tới, đây không phải là bắt nạt người ta sao!”

Người phía dưới cẩn thận đáp một tiếng “đúng vậy”, có mấy người bước ra nâng cái bàn ngà trên đất dấy, lại có người đưa giấy bút đến.

Râu quai nón nhìn tên quan văn đang lén lút dòm mình, con người chuyển động, nói: “Người cứ viết như vậy —— “

8. Chương 8

Hôm sau trời vừa sáng, Bành lão thái đã thức dậy, muốn nấu một bữa cho con trai út ăn ngon một chút.

Không ngờ còn có người dậy sớm hơn cả bà.

Nhiếp Văn Uyên nghe thấy tiếng động quay đầu lại nhìn, thấy là Bành lão thái, cười nói: “Mẹ, sao lại dậy sớm như vậy?”

“Người già rồi, cái gì cũng thấy thiếu.” Bành lão thái lẩm bẩm một tiếng, nhìn hán không thuần thực lắm mà thái rau trên cái thớt gỗ, “Người làm gì đó?”

“Sáng qua Lang Nhi nói muốn ăn rau trộn, ta lần đầu tiên làm, lát nữa người nếm nếm giùm ta nhé?”

Dù một chút cũng không thích người con rể này, Bành lão thái cũng chẳng bới móc được gì, “ừ” một tiếng xem như trả lời, đứng xem một lát, nói: “Sao không gọi mấy người phía dưới phụ một tay? Người cắt cho tới bao giờ?”

“Tính tình Lang Nhi người cũng biết mà, ta nấu bữa cơm mà còn làm phiền bảy, tám người trợ thủ, y nhất định không vui.” Nhiếp Văn Uyên cười nói, “Thật vất vả mới đỡ y ăn được một ít... Hơn nữa ta cũng vui vẻ lắm, những năm này luôn là y giúp đỡ ta, ta ngược lại chưa làm được gì cho y.”

Bành lão thái biết hẳn là chỉ chuyện Bành Diễm lĩnh binh đánh giặc, thầm nghĩ cầu hoàng đế này vẫn có chút lương tâm, giọng điệu khi nói chuyện cũng tốt hơn rất nhiều: “Khó khăn cho ngươi rồi.”

Nhiếp Văn Uyên chỉ cười cười.

Lão thái thái đi đi lại lại trong phòng bếp, liếc nhìn nồi cháo còn nấu trên lửa, lại nhìn mấy món ăn đã được làm tốt, sau đó dời ghế ngồi xuống, vậy mà thật sự không nhúng tay vào, chỉ thỉnh thoảng góp ý khi Nhiếp Văn Uyên phạm sai lầm.

Nhiếp Văn Uyên quả là một học trò mười phần dễ bảo, Bành lão thái nói một lần là có thể nhớ kỹ, từ một mà suy ra mười, bữa cơm này làm nhanh hơn bình thường, nhìn cũng đẹp mắt, chỉ đợi Bành Diễm ném thử mùi vị thế nào mà thôi.

Rửa tay xong, Nhiếp Văn Uyên giống mọi ngày tự múc cho Bành Diễm một bát lớn.

Bành lão thái cùng hẳn đi về, gặp phải binh tướng mới vừa thức dậy, những người này sẽ dừng chân nhường đường, cúi đầu hành lễ với bà trước, rồi mới hành lễ với Nhiếp Văn Uyên.

Trong lòng Bành lão thái rõ ràng, này tất nhiên chẳng phải nhờ uy danh năm đó của bà, mà là do Nhiếp Văn Uyên lập ra quy củ.

Kỳ thực nghĩ kỹ lại, trước kia ở trong cung cũng là như thế, cung nhân thấy bà và Bành lão gia tử đều luôn cung cung kính kính, giống như cha mẹ ruột của Nhiếp Văn Uyên vậy.

Chỉ là khi đó bọn họ ít khi trò chuyện cùng Nhiếp Văn Uyên, cũng không thể vào cung nên chưa từng có được cảm nhận rõ ràng như hôm nay.

Bành lão thái bỗng mềm lòng đi, con của mình là con, con trai người ta không phải là con chắc?

Bà vẫn luôn sợ con mình chịu khổ, kết quả là vô hình trung đè nặng lên Nhiếp Văn Uyên bao nhiêu gông xiềng, làm hẳn khổ sở.

Tới gần đại tướng, Bành lão thái hỏi: “Nghe nói chư vị trong triều thúc giục ngươi nạp phi.”

Nhiếp Văn Uyên “vâng” một tiếng, thẳng thắn đáp: “Vẫn luôn thúc giục, sợ ta không có con nối dõi, Đại Chiêu không thể tiếp tục được nữa. Trước kia ta chỉ có thể tìm lý do qua loa lấy lệ, nhưng bây giờ thì tốt rồi, đợi Lang Nhi sinh xong, xem bọn họ còn có thể tìm cớ gì.”

Bành lão thái im lặng chốc lát, lại hỏi: “Thật không nạp nữa?”

“Thật!” Nhiếp Văn Uyên cười nói, “Có Lang Nhi là đủ rồi. Vất vả lắm mới lừa được y về, không đối tốt với y, sớm muộn gì người cùng cha, đại ca nhị tỷ cũng cướp y đi mất, đến lúc đó ta có muốn nói lí lẽ với người cũng không được nữa.”

Bành lão thái nghe xong hừ một tiếng, không nói gì thêm.

Đế hậu và Bành lão thái cùng ăn sáng, đang chuẩn bị triệu mấy vị tướng lĩnh tiến vào nghị sự thì nghe bên ngoài có người đến báo, nói là Đại Khuy phái sứ thần đến cầu hoà.

Bành Diễm vỗ đùi cười ha ha: “Ta đã nói tên râu rậm kia là con hổ giấy mà! Các ngươi còn khăng khăng không tin! Thế nào? Cầu hoà tới rồi nha!”

Nhiếp Văn Uyên cười đến bất đắc dĩ, một mặt vỗ mu bàn tay Bành Diễm ra hiệu y nhỏ giọng một chút, cẩn thận bị người nghe đi, một mặt nói: “Cho vào!”

Sứ thần bị người mang vào lều lớn, thái độ kính cẩn nghe theo, hai đầu gối quỳ xuống hành lễ với Nhiếp Văn Uyên và Bành Diễm, nâng bức thư cầu hòa qua đỉnh đầu.

Tự có người lấy thư ra kiểm nghiệm, xem xét ổn thỏa, thấy không có gì kỳ lạ mới trình lên.

Nhiếp Văn Uyên cẩn thận đọc một lần, nhíu mày, hỏi sứ thần: “Việc này là thật?”

“Chính xác trăm phần trăm!” Thân thể sứ thần kia phục (quỳ rạp trên đất) càng thấp hơn, “Nước ta thông thương cùng quý quốc vốn nhờ bệ hạ ân điển, dân chúng cảm kích vô cùng. Không biết tại sao đội buôn đi vào quý quốc buôn bán lại nhiều lần gặp cường đạo trong rừng tại Tiêu Thành. Đám người này dù chưa cướp của giết người, nhưng mỗi lần đều bắt đội buôn phải giao hơn phân nửa tiền tài và hàng hóa mới bằng lòng cho đi, nhiều năm qua cũng không thấy người quản thúc. Đại vương chúng ta từng sai người đưa tin đến kinh thành, có điều vẫn chưa nhận được hồi âm của bệ hạ, bắt đắc dĩ mới cử binh xâm lấn.”

Bành Diêm nghe xong vỗ bàn đứng dậy: “Ta căn bản chưa từng nhìn thấy thư tín của râu rậm nha!”

“Thư của râu rậm ta đều đã đọc, mấy năm qua đều vậy, sao riêng chuyện này lại không có?” Y xoay xoay hai vòng, “Tin tức các người truyền đến đây, giao cho người nào?”

Sứ thần đáp: “Theo quy củ, hết thấy thư đều là ta tự mình giao cho Từ tướng quân đóng tại Tiêu thành, lại qua tay hãn trình lên.”

Nhiếp Văn Uyên không lên tiếng, trong lòng đã có nhận định cơ bản.

Bành Diêm lại cả giận nói: “Trương Tuấn, Vu Huy nghe lệnh! Tập hợp ba vạn quân, sau giờ Ngọ theo ta xuất phát đến Tiêu Thành!”

Dứt lời liền nói với sứ thần kia: “Người quay về nói với râu rậm một tiếng, việc này Bành Diêm ta tất sẽ cho hãn một nguyên do rõ ràng!”

9. Chương 9

Lộ trình đến Tiêu Thành không xa, hành quân gấp chỉ khoảng hai ngày là tới, tuy vậy đám người này cũng không dám liều lĩnh.

Bành Diêm cũng tự mình biết, dọc theo đường đi mặc dù không tình nguyện, nhưng vẫn ngoan ngoãn cùng Nhiếp Văn Uyên làm ỏ trong xe ngựa ngày qua ngày, thỉnh thoảng Nhiếp Văn Uyên cười ngựa theo bên cạnh, cũng không thấy y đòi thể hiện gì.

Ánh mặt trời đầu hè còn chưa quá gay gắt, cười trên lưng ngựa hóng gió, nhìn non sông quanh co khúc khuỷu cũng có một phen ý vị đặc biệt.

“Trên vách núi kia nên xây một đình nghỉ mát.” Bành Diêm chỉ vào chỗ đất bằng phẳng trên một dãy núi cách đó không xa bị cây cối xanh um bao phủ, “Văn nhân các người không phải thích ở những nơi như thế này uống chút rượu ngâm thơ làm câu đối, bày tỏ tình cảm gì đó sao?”

“Ừ!” Nhiếp Văn Uyên cười nói, “Trở về cho người đi hỏi một chút, nếu có hương thân (những người văn thân trong làng, trong huyện) hay thương nhân nguyện ý quyên ngân lượng thì nghe lời người.”

Bành Diêm toét miệng cười: “Người làm vua thật keo kiệt, dựng một cái đình cũng không chịu bỏ tiền.”

Nhiếp Văn Uyên nói: “Vi phu nghèo rớt mồng tơi, lấy đâu ra bạc chứ?”

“Không nên nha!” Bành Diêm kinh ngạc, “Theo lý thuyết, trong hậu cung chỉ có một mình ta, lương bổng của hạ nhân tính vào trong quốc khố, chi phí ăn mặc của người càng không cần đề cập tới. Tại sao lại thiếu tiền xài?”

Nói đến đây, lập tức phản ứng lại, mắt hỏ trừng trừng, hung tợn nói: “Nói! Người ở bên ngoài nuôi vợ bé phải không?!!”

“Oan chết ta rồi!” Nhiếp Văn Uyên dở khóc dở cười, rồi lại ấp úng, “Dù sao muốn tiền thì không có, nhưng mạng thì có một cái!”

“Người cầu hoàng đế này! Quả nhiên lén lút làm chuyện sau lưng ta!” Bành Diêm chuyển thân nhảy lên lưng ngựa, ngồi sau Nhiếp Văn Uyên, bóp cổ hãn: “Có nói hay không? Người có nói hay không?”

Nhiếp Văn Uyên bị y làm kinh hãi, cái cổ đang bị bóp lấy cũng không dám giãy dụa, sợ đụng đến cái thai trong bụng, đành phải liên tục cầu xin tha thứ: “Ồi ôi ôi, nói mãi mà không được, người cẩn thận thân thể —— “

Bành Diễm “hừ” một tiếng, thả cổ hắt ra, hai cánh tay mạnh mẽ nhẹ nhàng vòng qua eo Nhiếp Văn Uyên, dùng sức, đem cái bụng kề sát người trong lòng: “Nói! Nếu không làm ta hài lòng, ta một chương tiền người và con trai người đến tây thiên!”

“Ta mua một ngọn núi.” Nhiếp Văn Uyên một tay giữ dây cương, một tay nắm lấy bàn tay đầy vết chai và sẹo của Bành Diễm, “Xây một thôn trang trong núi.”

Bành Diễm nghiêng đầu, khẽ nửa bên mặt trên lưng hắn, nhíu mày nghe.

Nhiếp Văn Uyên nói: “Đợi đến khi ta không làm hoàng đế nữa, chúng ta liền chuyển tới đó ở. Dem cha mẹ, đại ca nhị tỷ đều đón đi.”

“Tên cầu hoàng đế nhà ngươi có phải ngốc rồi không?” Bành Diễm nghe xong cũng hết sức vui vẻ, lại trách móc nói, “Trong thiên hạ tất cả đều là đất của vua, thiên hạ này là của người, người trực tiếp lấy một miếng đất không phải xong à? Còn lãng phí bạc của ta!”

Nhiếp Văn Uyên cười: “Về sau còn chưa chắc chắn là ai làm hoàng đế, vạn nhất vị chủ tử mới nhớ tới việc ta tự lấy một ngọn núi, muốn thu hồi ta cũng không có biện pháp, còn không bằng cứ quy củ mà tốn chút tiền bạc mua lại, đỡ phải đến lúc đó gặp phiền phức.”

Bành Diễm không hiểu quanh co lòng vòng trong đó, chỉ biết gật đầu: “Người cảm thấy ổn là được, ta nghe lời người.”

Suy nghĩ một chút lại hỏi: “Chuyện khi nào vậy?”

Nhiếp Văn Uyên biết y muốn hỏi mình từ khi nào thì động tâm tư, “à” một tiếng, có hơi ngại ngần đáp: “Khi lấy người đã có suy nghĩ, chỉ là ta khi đó còn là một vương gia nhàn tản, một tháng cũng không có được bao nhiêu bổng lộc, chỉ muốn mua một miếng đất tự cấp tự túc mà thôi. Không nghĩ cha ta để ta lấy người chỉ là thuật che mắt, cuối cùng vẫn kiên quyết truyền ngôi vị hoàng đế cho ta. Đừng nói cái danh hoàng đế bỏ đi này, ta ngay cả vương gia cũng không muốn làm.”

Bành Diễm cười ha ha: “Ày, thông minh quá sẽ bị thông minh hại, đúng không?”

Nhiếp Văn Uyên còn chưa lên tiếng, chỉ nghe y nói tiếp: “Ngày ấy thành thân người từng nói, đời này chỉ có một mình ta, sẽ không tái giá lấy thêm ai nữa.”

Nói xong câu này nhất thời ngừng lại, lẩm bẩm: “Mấy ngày nay không biết tại sao, cứ hay hỏi mấy câu có hay không. Người đều đáp ứng hết rồi, ta vẫn không nhin được muốn nghe người nói lại một lần.”

“Ta Nhiếp Văn Uyên xin thề, đời này trừ người ra, nếu trong đầu còn nghĩ đến người khác, sẽ bị thiên lôi đánh, chết không toàn —— “

Nhiếp Văn Uyên còn chưa dứt lời, liền nghe cách đó không xa truyền đến một trận ầm ầm như tiếng sấm nổ vang, làm hai người cười trên lưng ngựa giật nảy mình.

Chờ tiếng vang qua đi, thám tử phía trước cũng trở về truyền lời: “Khởi bẩm bệ hạ, đại tướng quân, có kẻ đẩy đá trên núi lăn xuống dưới, cản đường chúng ta.”

“Điều này cũng tốt.” Bành Diễm nhướn mày lên, “Ta không đi tìm hắn, hắn lại tự đưa tới cửa. Đi, đến phía trước nhìn thử xem!”

Dứt lời, Bành Diễm huýt một tiếng, tuần mã đen tuyền đi theo cách đó không xa lập tức chạy tới.

Đợi y nhảy lên lưng ngựa xong, Nhiếp Văn Uyên mới dặn dò: “Cẩn thận một chút!”

Bành Diễm gật đầu, lúc này trên mặt cũng đã không còn thần sắc lúc trò chuyện cùng Nhiếp Văn Uyên, khuôn mặt tuần lãng phi phàm bộc phát anh khí, tức sát và uy nghiêm giữa hai hàng lông mày bức người vô cùng.

Nhiếp Văn Uyên tự biết ngăn cản vô dụng, liền chỉ than thở một tiếng, thúc ngựa chạy theo y về phía trước.

10. Chương 10

Quan đạo trước mắt bị đá lấn xuống từ trên núi bịt kín, một đám thổ phỉ không biết từ đâu xông ra, đứng trên chông đá cao cao nhìn xuống bên này.

Bành Diêm không nhanh không chậm thúc ngựa lại đây, nhìn đám người kia, cười nhạo nói: “Ta còn tưởng là vị anh hùng nào, hóa ra chỉ là mấy kẻ có gan chặn đường không có gan lộ mặt mà thôi!”

“Phi!” Tên thủ lĩnh dẫn đầu lập tức đáp trả, “Đại vương nhà ta nói, mấy tên tôm tép các ngươi không cần hấn tự mình nghênh chiến. Muốn gặp đại vương nhà ta, trước tiên qua được bọn ta rồi hãy nói!”

Bành Diêm không nổi giận mà cười, vẫy tay với tên đầu lĩnh kia: “Đến đây đến đây, ngươi nói như vậy, ta không đánh cho ngươi tè ra quần ngược lại là xin lỗi đại vương nhà ngươi.”

Nhiếp Văn Uyên thấy y với tay lấy cây ngân thương sáng loáng treo bên hông, có ý định tiến lên ngăn cản, chợt thấy Bành Diêm đang đưa lưng về phía mình khoát tay một cái.

Quan tâm sẽ bị loạn, hấn thê mà quên mất đây là trên chiến trường, Bành Diêm so với hấn kiến thức rộng rãi, đối với cục diện trước mắt nắm bắt chuẩn hơn hấn nhiều.

Dù Bành Diêm chưa mặc áo giáp, nhưng ngân thương vừa đến tay, khí thế quanh thân đã chấn nhiếp khiến đối phương có chút run rẩy, lời đã nói ra như nước đổ khó hốt lại, đang trên sa trường hai quân đối lập giằng co, lúc này mà muốn rút người bỏ chạy cũng đã muộn.

Đầu lĩnh kia cứng rắn gươm dao thúc ngựa chạy đến, hai người vừa đối mặt, Bành Diêm không đợi hấn ta múa đao ra chiêu, một cây ngân thương cũng đã đâm về phía tấm khiên bảo vệ.

Y không có ý tổn thương tính mạng đối phương, bằng không một chiêu này có thể trực tiếp lấy đầu tên đầu lĩnh kia rồi.

Ngân thương Bành Diêm sử dụng là chiếu theo Triệu Văn Triệu Tử Long dùng cổ Long Đản chế tạo ra, nhưng y mạnh tay nên trọng lượng ban đầu liền tăng lên gấp đôi cho tiện tay, vì vậy bản thân cây thương này là một trọng khí (vũ khí nặng), người thường dùng nói bị y dùng hết toàn lực đâm như thế, chính là lúc đùa giỡn bị ngân thương quệt qua chút gió, cũng đã đau vô cùng rồi.

Tên đầu lĩnh chưa kịp làm gì đã bị đâm vào ngực, tấm khiên bằng đồng thau nhất thời nát bấy, phun một ngụm máu, ngã mặt lên trời ngã xuống ngựa.

Bành Diêm nhìn hấn ta cười: “Bây giờ có thể gọi đại vương nhà ngươi đến chưa?”

Đám lâu la đi theo đầu lĩnh kia đã sớm cảm như hén sợ đến hồn vía lên mây, mấy người lớn gan tiến lên kéo đầu lĩnh về, lại có người vội vàng vàng giục ngựa trở về thông báo.

Bành Diêm thúc ngựa đi đến bên đồng đá, bọn lâu la sợ hãi vội lùi lại, không lâu sau liền đổi thành đoàn người Bành Diêm đứng trên đồng đá từ trên cao nhìn xuống.

“Thú vị!” Bành Diêm dõi mắt nhìn ra xa, thấy cái kẻ trở về báo tin vó ngựa phi nhanh, chạy sâu vào trong núi.

Nhiếp Văn Uyên điều khiển ngựa dừng bên người y, cũng nheo lại mắt: “Như vậy xem ra, vị đại vương kia có vẻ không biết chuyện ngày hôm nay.”

Bành Diêm gật đầu, y cũng nghĩ như vậy.

Hai quân giao chiến, nào có chủ tướng không tuân theo đạo lý dẫn quân? Hấn là tên đầu lĩnh này nảy sinh tâm tư không nên có, lúc này mới chặn đường bọn họ, thể hiện đây mà.

“Đây nếu là trong quân của ta” Bành Diêm một bên thúc ngựa đi xuống chông đá lán, một bên nói với Nhiếp Văn Uyên, “Thắng còn dễ nói, đánh một trận đòn phé bỏ hai chân, nếu là thua, khả khả, giết không tha!”

Nhiếp Văn Uyên hơi nhóng lông mày: “Có phải quá nghiêm khắc rồi không?”

“Nghiêm?” Bành Diêm hừ một tiếng, nói, “Nếu mỗi người đều có thể tự làm chủ bản thân, còn cần tướng quân ta đây làm gì? Điều muốn tự lập công, mang một đám người đi phục kích, há lại không loạn hết cả lên? Người cho rằng Đại tướng quân ta dễ làm hơn cầu hoàng đế người chắc?”

Nhiếp Văn Uyên than nhẹ một tiếng, cũng biết đạo lý này, nhưng hấn tạ quân lý sinh sát trong triều đình chẳng qua chỉ cần một nét bút, một nghiên mực đen, suy nghĩ trong sách tất cả đều là chữ viết ghi chép lại, làm sao từng đích thân thể nghiệm việc dùng thương kéo người xuống ngựa, lại biết đến cảm thụ khi dùng thương đâm thủng bụng người?

“Ta đã nói người đừng đi theo” Bành Diêm lầm bầm, “Người chính là quá mềm lòng, không chịu nổi những điều này.”

Nhiếp Văn Uyên sánh vai cùng y, một tay cầm lấy dây cương, tay kia vươn ra nắm lấy tay y, cười cười: “May nhờ có người.”

Về mặt Bành Diêm dừng dừng như không, khóe miệng lại không khống chế được nhếch lên. Bản thân có thể giúp đỡ Nhiếp Văn Uyên, trong lòng y cực kì tự hào.

Hai người nắm tay một đường nắm tay cười ngựa không nhanh không chậm đi về phía trước, 3 vạn tinh binh theo sát phía sau, làm tên đầu lĩnh kia sợ đến mang người chạy như điên.

Trương Tuấn Vu Huy hai tên phó tướng đi hai bên trái phải, đều là một bộ mắt nhìn mũi mũi nhìn miệng miệng nhìn tim.

“Nhớ ngày ấy người xếp đặt hỉ đường lừa ta đến, thấy ta liền quỳ xuống, nhìn dáng vẻ người lúc trải qua chuyện này, ta thật là bị người dọa mới đáp ứng bài đường cùng người.” Bành Diêm bỗng nhiên nói, “Khi đó đáp ứng người, muốn che chở người chu toàn.”

Nhiếp Văn Uyên xoa xoa tay y, nghe mà trong lòng mềm mại một mảnh: “Khi đó Thái tử cùng mấy huynh đệ khác còn sống, nếu không phải vì người, ta cũng đã sớm bị bọn họ sát hại.”

Bành Diêm đảo mắt, cười nói: “Đây là gì nhỉ, tai bay vạ gió?”

Nhiếp Văn Uyên cười nói: “Ừ, đúng là ý này. Mấy người đó đều biết bản thân ở thế yếu, mà phụ hoàng nhiều con trai, không kéo ta và thập đệ xuống nước, bọn họ chắc chắn phải chết.”

“Tự mình làm bậy thì không thể sống.” Bành Diêm đánh giá xong liền hừ lạnh một tiếng: “Ngược lại là người, nói giả kết thân giả bài đường, chờ khi người làm một Vương gia nhàn tản có đất phong thì tách ra, kết quả ngày thành thân người lại chúc say ta đưa lên giường.”

Nhiếp Văn Uyên cười không nói, nắm tay Bành Diêm chặt thêm mấy phần.

Nói đến chuyện này, Bành Diêm không khỏi liếm môi một cái, kéo Nhiếp Văn Uyên qua, ghé vào lỗ tai hắn thầm thì: “Mấy ngày nữa là được rồi nhỉ?”

“Ít nhất phải mười ngày.” Nhiếp Văn Uyên dờ khóc dờ cười, “Người suốt ngày toàn nghĩ đến mấy thứ này, có thể nhớ tới ta không?”

“Đây không phải là nhớ người chắc?” Bành Diêm dù bận vẫn ung dung nói, “Người xem người ấy, đối với ta lạnh nhạt hơn trước kia nhiều lắm.”

Nhiếp Văn Uyên: “Oan uổng quá! Người cho là ta không muốn à?”

Bành Diêm rõ ràng chính là muốn oan uổng hắn, nói tiếp: “Có câu gì mà, nha, trời cao hoàng đế xa, ta đây rời kinh chậm thì mấy tháng nhiều thì nửa năm là có, ai biết người ở trong cung qua ngày làm sao.”

Nhiếp Văn Uyên biết rõ trăm miệng cũng không thể bào chữa, đành phải dụ dỗ: “Người không ở bên, mỗi buổi tối ta đều ngủ trong ngự thư phòng, hậu cung cũng không dám về, chỉ lo nhớ người không ngủ được.”

Bành Diêm thích hắn thủ thủ những lời như thế, nhưng chỉ chỉ chút chút vậy làm sao mà đủ? Nghiêm mặt hỏi: “Thật chứ?”

“Đương nhiên là thật!” Nhiếp Văn Uyên thề son sắt, cũng vô cùng vui vẻ ngọt ngào cùng y, cười nhìn y: “Sáng hôm tỉnh lại sau ngày thành thân, lời ta từng nói, người còn nhớ không?”

“Không phải là để đỡ ta vui sao, nói đời này tuyệt không lấy nữ nhân khác.” Bành Diễm nói nửa câu giấu nửa câu, một đó hết thấy đều rõ mồn một trước mắt, mỗi một ánh mắt, một động tác, một nụ cười của Nhiếp Văn Uyên y đều nhớ, sao mà quên hẳn từng nói gì chứ?

Nhiếp Văn Uyên cũng nhớ hết, chỉ là không muốn nói ra, cố ý hỏi: “Còn gì nữa không?”

Bành Diễm lẩm bẩm: “Lâu quá rồi, không nhớ rõ. Người nói cái gì? Lặp lại lần nữa ta nghe một chút.”

Nhiếp Văn Uyên chờ chính là câu này, dấn người lại, ghé vào tai y nói: “Lang Nhi, ta Nhiếp Văn Uyên ghi nhớ nhưng người đã lâu, lần này tuy là lừa gạt dụ dỗ người vào động phòng, nhưng tất cả đều phát ra từ chân tâm. Nếu người oán ta hận ta, giết ta người phải đền mạng, mà ta tự sát lại cùng người vô can. Ta liền dùng tiện mệnh này đổi lấy một đêm với người đã là đáng giá.”

Khóe miệng Bành Diễm kéo rộng tới mang tai, cười đến hai mắt ngọt ngào, lúc nghiêng đầu trông Nhiếp Văn Uyên, gương mặt không giận mà uy đã tràn đầy nhu tình.

Ngày đó y giận đến mức quật ngã Nhiếp Văn Uyên, ném vỡ hết đồ đạc trong phòng ngủ, phát ra một cơn tức thật lớn, nhưng rốt cuộc cũng không có bỏ đi.

Nói trắng ra là y chưa bao giờ oán hận Nhiếp Văn Uyên, y chỉ trách hắn lừa y, y muốn rời đi, kết quả hắn liền dùng mạng mình giữ chặt lấy.

Chờ khi hết giận, Bành Diễm lại hiền lành. Nhiếp Văn Uyên đối với y hữu tình, y sao lại không có ý nghĩ không đúng đắn? Chỉ là do Nhiếp Văn Uyên chọc thủng tầng giấy mỏng này trước, hắn chưa từng nghĩ theo hướng khác mà thôi.

Nhiếp Văn Uyên nhìn Bành Diễm mỉm cười, quả nhiên là người đang có thai thì tính tình thay đổi, thường ngày quả thật không thể nhìn y đặt ra những nghi vấn thế này.

Bất luận là trước đây hay bây giờ, người này ở trong mắt hắn luôn đáng yêu đến cực điểm, làm hắn không nhịn được mà muốn ngắm y, tưởng như cứ nhìn nhau như vậy là có thể sống hết một đời.

11. Chương 11

Bành Diễm và Nhiếp Văn Uyên dẫn ba vạn binh đi được nửa đường thì nghênh đón vị sơn đại vương kia.

Song phương mặt đối mặt dừng lại, đầu tiên là quan sát lẫn nhau, mà phía sau từng người thúc ngựa tiến lên.

Bành Diễm chấp tay với thanh niên kia, báo họ tên: “Bành Diễm.”

Thanh niên vẫn còn đang quan sát y, tiện tay đáp lễ, thần sắc kiêu căng, trong con ngươi toàn là xem thường: “Bạc Vân Long.”

Nói xong không đợi Bành Diễm nói tiếp, trực tiếp lướt qua y nhìn Nhiếp Văn Uyên ở phía sau, cất giọng nói: “Này, người chính là hoàng đế?”

Nhiếp Văn Uyên nhượng mảy, hai chân thúc vào bụng ngựa, đi lên dừng cạnh Bành Diễm, không trả lời mà hỏi lại: “Bạc gia ở Tiêu Thành, tổ tiên người là Bạc Thái phó tiền triều?”

Bạc Vân Long cười lạnh một tiếng: “Đầu óc người còn dùng được đấy.” Nói rồi liếc nhìn Bành Diễm một cái.

Bành Diễm cũng nhìn gã, nhưng không nói lời nào.

Nhiếp Văn Uyên thấy thần sắc gã nhìn Bành Diễm không có vẻ tôn trọng, đã có chút nổi nóng, lạnh lạnh nói: “Bạc Thái phó tuy là cự nhân của tiền triều, quyền cao chức trọng, tiên hoàng cũng lấy lê mà đối đãi, càng chưa từng làm khó dễ, bạc đãi gia tộc Bạc thị. Trẫm không thể hiểu, hiện nay các người chiếm núi làm vua, làm hại một phương, là có ý gì? Là tổ tiên người chỉ mưu đặt kế?”

Bắc Vân Long vừa nghe lời này lập tức đổi sắc mặt: “Ai làm nấy chịu, việc này không liên quan tới người nhà của ta!”

Nhiếp Văn Uyên tự tiểu phi tiểu nhìn hẩn.

Bắc Vân Long đảo mắt, hừ lạnh một tiếng, cao giọng nói: “Nam là dương nữ là âm, tự Bàn Cổ khai thiên tích địa, thiên hạ này chỉ có chuyện âm dương điều hòa, nào có đao lí nam tử cùng nam tử làm bạn? Huống chi ngươi là hoàng đế, cái khác không nói, chỉ riêng con nổi dòng, nam tử sao có thể dựng dục hậu đại? Vua không có người kế tục, trước mắt có lẽ còn không sao, đợi người tuổi già sức yếu, tai diếc mắt hoa, trong triều khó tránh khỏi náo loạn.”

Càng nói, Bắc Vân Long càng cảm thấy bản thân có lý, không khỏi ưỡn ngực, nghĩa chính ngôn từ nói: “Còn nữa, nữ tử đến cùng không bằng nam tử, coi như trong hậu cung có thể tạo nên sóng gió, nhưng lại không gây trở ngại với xã tắc.”

Nói rồi lại liếc Bành Diêm: “Mà nam tử thì khác. Trong tay y nắm binh quyền, ai có thể bảo đảm ngày nào đó y sẽ không nổi lên tâm tư khác? Nếu như y muốn làm hoàng đế, chẳng phải là còn dễ hơn lật sách?!”

Nhiếp Văn Uyên mới nghe được một nửa trên mặt đã không còn ý cười, đợi gã nói xong, sát tâm liền nổi lên.

Cũng không đợi hẩn mở miệng, liền nghe Bành Diêm bên cạnh huýt sáo cười nói: “Đạo lý lớn ta nói chẳng qua là người, ta nói ta không động tâm tư khác đại khái người cũng sẽ không tin.”

Nghiêng đầu nhìn Nhiếp Văn Uyên, nháy mắt với hẩn một cái, rồi nhìn về phía Bắc Vân Long: “Như vậy đi, có thể động thủ thì đừng âm ỉ, nếu người có thể đánh ngã ta, ta tùy người xử trí. Nhưng nếu người đánh không lại, thì đến đây cùng ta bàn chuyện giang sơn xã tắc?”

Bắc Vân Long nghe lời này, tức khắc nổi giận: “Được được được, chẳng qua là Đại tướng quân hữu danh vô thực, xem hôm nay ta làm sao lấy đầu của kẻ trên cao như ngươi!”

Tim Nhiếp Văn Uyên nhất thời nhảy tới cuống họng, hẩn tuy biết Bành Diêm dám nói tất nhiên là đã có định liệu từ trước, nhưng vẫn không kìm được mà cảm thấy lo lắng.

Chuyện Bắc Vân Long nói cho cùng là do hẩn chưa xử lý tốt việc phong Bành Diêm làm hậu, bây giờ trên chiến trường, hẩn lại một tí khó khăn cũng không giúp được, còn phải để Bành Diêm một thân bầu bí tự mình ra trận ngăn địch.

Bành Diêm cười ngựa tiến lên, ngân thương sáng bóng đột nhiên chuyển tới trước người, thuận thế quét qua Bắc Vân Long.

Bắc Vân Long cũng không ngu ngốc như tên đầu lĩnh kia, thấy ngân thương lóe hàn quang, theo bản năng mà ngã ra phía sau nằm trên lưng ngựa, miễn cưỡng tránh được một kiếp.

Bành Diêm cười lớn, hô to: “Tránh tốt lắm!”

Bắc Vân Long nắm đại đao trong tay để ngang ở trước ngực, sống lưng phát lực, động thân ngồi dậy, sợ hãi không thôi thở hồng hộc trong Bành Diêm.

Bành Diêm toét miệng, giương cằm với gã: “Đến đi, nhường ngươi ba chiêu.”

Nhiếp Văn Uyên nghe xong quả thực giận tới thổ huyết, nhưng hẩn biết rõ tính nết Bành Diêm, lời đã nói ra, ba chiêu này nhất định phải nhường.

Bắc Vân Long vừa chịu thiệt, ngay miệng cũng không thêm khách khí nữa, thúc ngựa múa đao xông về phía Bành Diêm.

Ba chiêu trôi qua trong nháy mắt, mà Nhiếp Văn Uyên lại thấy mạo hiểm vạn phần, khí thế của Bắc Vân Long rõ ràng là muốn đưa Bành Diêm vào chỗ chết, ba lượt đao, mỗi đao đều là sát chiêu không lưu lực, mỗi đao đều chém vào chỗ yếu hại của Bành Diêm, nếu như đổi thành người khác, sớm đã bị chặt thành mấy khúc!

“Dũng mãnh có thừa!” Ba chiêu qua đi, Bành Diêm lông tóc vô thương đưa ra lời bình, “Ta khuyên người nên quay về học ba hoặc năm năm, bằng không lúc nào đấy lại phải giao phó hậu sự bản thân.”

Đang khi nói chuyện, Bắc Vân Long hết lần này tới lần khác giơ đao tới chém, Bành Diêm một bên cùng gã nói chuyện phiếm một bên nhẹ nhàng tránh thoát, đợi gã giận dữ thở dốc để lộ sơ hở, một tay nhấc lên, không đợi gã phản ứng đã thấy ngân thương vung đến trước mặt.

Bắc Vân Long chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, cuống quýt giương đao chặn lại.

Một tiếng “coong” thật lớn vang lên, đao trong tay Bắc Vân Long đón nhận ngân thương của Bành Diêm, rung động do binh khí va chạm truyền đến làm người trước cảm thấy hai tay bị chấn động đến mức ngứa ngáy, sau đó trên tay Bành Diêm phát lực, trán Bắc Vân Long bỗng chốc tuôn ra một tầng mồ hôi hột lớn như hạt đậu.

Hai người so lực, Bắc Vân Long liều mạng chịu đựng, Bành Diêm ngược lại là một bộ dáng vẻ thoải mái.

“Có đầu hàng hay không?” Bành Diêm lớn tiếng hỏi.

Bắc Vân Long mặc dù đã biết mình không địch lại Bành Diêm nhưng vẫn mạnh miệng cắn răng trả lời: “Đừng hòng!”

Bành Diêm sau khi nghe xong ha ha cười không ngừng, cũng không nói gì, hai tay hơi dùng sức, đem Lưỡng Ngân thương đè xuống thêm mấy phần: “Hàng hay không hàng?”

Bắc Vân Long chỉ cảm thấy như thái sơn áp đỉnh, lồng ngực khó chịu, hai cánh tay cơ hồ đau đến không còn tri giác, lại vẫn cắn răng: “Thà chết không hàng!”

Bành Diêm gật đầu một cái, hai tay nắm ngân thương đột nhiên thay đổi tư thế, sau đó liền tăng thêm ba phần sức mạnh.

Bắc Vân Long từ lâu đã không chống đỡ được, Bành Diêm hơi dùng sức đã cho thấy rõ gã ở bại thế, chờ ba phần lực này từ trên thương chuyển đến đại đao trong tay, dứt khoát ép gã phun ra một ngụm máu.

Bành Diêm không muốn tính mạng gã, thấy gã đã mất sức chống cự liền thu lại ngân thương thu.

Trương Tuấn và Vu Huy lập tức tiến lên kéo Bắc Vân Long xuống ngựa đem người trói lại, kéo về trận doanh bên mình.

Đám sơn tặc sớm đã bị Bành Diêm mấy lần gây chấn động đến mức mất hồn, lại thấy đại vương bị người bắt sống, lập tức loạn như rắn mất đầu.

Bành Diêm phát tay với Trương Tuấn, Vu Huy, ra hiệu chuyện sau đó giao cho bọn họ xử lý, quay ngựa trở lại bên Nhiếp Văn Uyên.

Nhiếp Văn Uyên thấy sắc mặt y vẫn bình thường mới thở phào nhẹ nhõm: “Có khó chịu không?”

“Ta đâu có vô dụng như vậy!” Bành Diêm cười hắc hắc, “Vẫn khỏe!”

Đưa tay xoa bụng, nói với Nhiếp Văn Uyên: “Con trai cũng khỏe!”

Nhiếp Văn Uyên cười đến bất đắc dĩ, tiến lên kéo tay Bành Diêm: “Đợi chuyện bên này ổn rồi thì về cùng ta đi? Biên giới có đại ca và nhị tỷ ở đấy, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Bành Diêm “à” một tiếng, tính toán thời gian, gật đầu nói: “Nên về rồi. Không bằng đi theo con đường phía đông?”

Nhiếp Văn Uyên nghe xong đầu tiên là nghi hoặc, đợi phản ứng lại, chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy mật ngọt, hận không thể trực tiếp kéo người trước mặt vào trong lòng ôm chặt lấy, không bao giờ buông ra.

12. Chương 12

Không tới nửa canh giờ, dùng Bạc Vân Long áp chế, một đám đạo tặc tổng cộng 2352 không một kẻ trốn thoát, nhao nhao bị trói lại, nhóm binh lính Bành Diêm và Nhiếp Văn Uyên mang đến đang rảnh tay rảnh chân vội tiến lên áp giải tù nhân lên đường.

Bạc Vân Long cũng không lộn xộn nữa, hai tay bị dây thừng thô to trói lại, bị Bành Diêm buộc một đầu dây kéo đi sau ngựa.

Bành Diêm và Nhiếp Văn Uyên vốn không gấp gáp, bây giờ bắt được Bạc Vân Long, tất nhiên phải giải quyết một nửa sự tình, chỉ đợi đến Tiêu Thành thu thập tên thủ thành Từ Hữu Tài kia, làm rõ mọi chuyện cho Đại Vị một câu trả lời thỏa đáng.

Đi được một đoạn, Nhiếp Văn Uyên kéo tay Bành Diêm, hỏi: “Có mệt không? Vào trong xe nghỉ một lát nhé?”

“Vẫn ổn.” Bành Diêm lắc cổ vươn vai, “Chỉ là có hơi mệt, không muốn vào đó cho ngột ngạt.”

Nhiếp Văn Uyên sao lại không nghe ra nghĩa bóng chứ, cười nói: “Lại đây!”

Bành Diêm cười ha ha, hai chân nhún bần đạp, phi thân nhảy đến trước người Nhiếp Văn Uyên.

Bạc Vân Long bị bịt miệng tha đi sau ngựa Bành Diêm: “...”

Nhiếp Văn Uyên tháo mũ giáp trên đầu Bành Diêm xuống, tiện tay ném cho Trương Tuấn bên cạnh, bấy giờ mới duỗi tay ôm lấy eo Bành Diêm.

Bành Diêm cũng không khách khí, trực tiếp dựa vào lồng ngực hắn, thở một hơi: “Trước đây ra trận chém giết một ngày cũng không cảm thấy gì, giờ thì tốt rồi, nhúc nhích mấy cái liền cảm thấy mệt mỏi, mấy ngày nay xem ra thực sự cần phải nghỉ ngơi.”

Nhiếp Văn Uyên hôn tai y, làm y không thể không nghiêng đầu đi: “Ngựa!”

“Hiếm khi thấy người chịu nghỉ ngơi.” Nhiếp Văn Uyên đưa dây cương cho Bành Diêm, lấy tay mình phủ trên đôi tay thô ráp của y, rừ mắt biết mà còn cố hỏi, “Có muốn đi đường vòng nghỉ lại Giang nam không?”

Bành Diêm hừ hừ: “Giang Nam hảo, phong cảnh cực tăng am, nhật xuất giang hoa hồng trắng hoả, xuân lai giang thủy lục như lam, năng bắt ực Giang Nam?”*

(Bài thơ Giang Nam ực của Bạch Cư Dị

Giang Nam đẹp

Phong cảnh đã từng am

Ánh nắng hoa sông hồng tựa lửa

Chiều xuân sông nước biếc như chàm

Há chẳng nhớ Giang Nam?

Y thuở nhỏ múa đao vung gậy, thực sự không thích ca từ thi phú nho nhã này đó, duy chỉ có bài Giang Nam ực (kí ực Giang Nam) này là nhớ rõ.

Nhiếp Văn Uyên chỉ cảm thấy tim hắn bị một bài thơ làm cho mềm mại: “Còn nhớ ư?”

Bành Diêm hừ hai tiếng, không trả lời.

Nhiếp Văn Uyên gác cằm trên bả vai y, hầy còn cười.

Chuyện tình mười năm trước, khi đó Nhiếp Văn Uyên mới vừa theo Thái phó học được bài thơ này, đối với phong cảnh Giang Nam ngóng trông đến cực điểm, một thời gian dài luôn treo nó bên miệng.

Bành Diêm khá ghét bỏ hắn, bị hắn niệm đến phát giận, liền dùng cán thương chọc vào bụng hắn: “Đi đi đi, suốt ngày cứ như ruồi ấy, người ndọc riết ta cũng thuộc lòng luôn rồi!”

Bị y đánh mấy lần, Nhiếp Văn Uyên sau đó không dám ngậm tọng trước mặt y nữa, nhưng trong lòng vẫn cứ nhớ mỹ cảnh Giang Nam, chờ mong sẽ có một ngày ghé lại Giang Nam.

Đáng tiếc khi hấn làm hoàng tử không có lí do thì không được ra khỏi hoàng thành, đợi khi không làm hoàng tử nữa, lại làm hoàng đế, suốt ngày bận rộn chính vụ, cho dù có tâm nghĩ về Giang Nam, cũng vẫn luôn không thể đến thăm một lần.

Sắc trời dần tối, Nhiếp Văn Uyên ghim ngựa, Trương Tuấn lập tức đánh ngựa lại đây chờ đợi.

Nhiếp Văn Uyên: “Từ đây tới Tiêu Thành còn cần hành quân bao lâu?”

Trương Tuấn cúi đầu nói: “Bẩm bệ hạ, đi nửa ngày nữa là đến.”

Nhiếp Văn Uyên gật đầu, cup mắt nhìn Bành Diêm dựa vào ngực của mình ngủ gà ngủ gật: “Tìm nơi qua đêm đi.”

Trương Tuấn vâng lệnh, lại hỏi: “Có cần triệu quân y đến không ạ?”

Nhiếp Văn Uyên suy nghĩ một chút, vuốt cằm nói: “Sau bữa tối truyền ông ta đến đây bắt mạch.”

Trương Tuấn lĩnh mệnh lui ra, quay người tìm mảnh đất bằng phẳng làm nơi trú quân.

Nhiều binh tướng đem hơn hai ngàn tù binh phân ra, hai, ba người trông chừng một tên, không sợ bọn chúng thông đồng tạo phản chạy trốn.

Không lâu sau thì thổi lửa nhóm bếp nấu cơm, ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức, dù là Bạc Vân Long cũng không nhịn được nuốt nước miếng một cái.

Vu Huy canh gác bên xe ngựa Nhiếp Văn Uyên và Bành Diêm, Trương Tuấn ăn xong rồi liền bưng cơm nước tới tìm Bạc Vân Long: “Có ăn hay không?”

Bạc Vân Long hừ lạnh nghiêng đầu đi, tiếp tục nuốt nước miếng.

Trương Tuấn thấy được mà buồn cười, để thức ăn dưới đất, đi qua nói lỏng dây trói, lấy cuộn vải trong miện hấn ta ra: “Tướng quân nói, nếu người không ăn, vậy hơn hai ngàn thủ hạ của người cũng không cho ăn cơm.”

Bạc Vân Long: “...”

Trương Tuấn thu dây thừng ngồi vào một bên, nhìn hấn ta: “Ăn đi, tội gì bắt bọn họ phải cùng người chịu đói?”

Bạc Vân Long cứng ngắc hồi lâu mới run rẩy bưng lấy bát cơm trên đất.

“Người ngược lại thật sự là không biết lượng sức.” Trương Tuấn nâng cằm nhàn nhạt nói, “Chẳng qua tốt hơn ta năm đó nhiều.”

Bạc Vân Long tức giận nguyền một cái.

Trương Tuấn cười híp mắt: “Người không biết, năm đó ta thi khoa võ, quan chấm thi sau cùng chính là tướng quân. Khi đó y non hơn bây giờ, một gương mặt trẻ con cười khanh khách nhìn ta, ta liền khinh địch. Kết quả lên đài chưa quá ba chiêu, đã bị y đánh gãy một chân.”

Bạc Vân Long ngẩn ra.

Trương Tuấn tiếp tục nói: “Điều người không nên làm nhất, chính là so lực với y, tùy tùy tiện tiện có thể giơ lên một đầu trâu, người thường làm sao so sánh được?”

Kỳ thực trong lòng Bạc Vân Long cũng đã sinh ra mấy phần kính nể với Bành Diêm, nhưng hấn ta vẫn nhớ kỹ ước nguyện ban đầu lúc chiếm núi làm vua, không khỏi hừ một tiếng, nói: “Vậy thì thế nào? Coi như Long Uy tướng quân y danh xứng với thực, cũng không nên đi chiếm vị trí hoàng hậu! Hoàng đế lại càng không nên độc sủng một mình y, huyên náo như vậy mà nhiều năm lại vẫn không con nối dõi. Cứ thế mãi, giang sơn Đại Chiêu còn không phải bị chôn vùi vì y?”

Trương Tuấn nghe xong chỉ cười, một hồi sau mới nói: “Đại khái là tin tức còn chưa truyền tới, cho nên tên Từ Hữu Tài kia còn chưa biết nhỉ? Tướng quân đã mang thai, sắp ba tháng rồi.”

Bặc Vân Long một mặt mơ hồ: “???”

Trương Tuấn nói: “Người không biết cũng bình thường.”

“Năm bệ hạ kế vị, từng có một lão thần tiên du lịch đến kinh thành, nghe nói bệ hạ khẳng khẳng muốn sắc phong nam hậu lại bị triều thần dùng đủ loại lý do tham tấu, nhớ tới năm xưa nam hậu Phong Nhiêu cùng Hiến đế Diên Hằng cũng vì chuyện này mà chịu không ít chê trách, liền hiến cho một toa thuốc, nói chỉ cần tướng quân uống hai năm không bỏ ngày nào, sau này có thể vì bệ hạ kéo dài tử tự.”

Bặc Vân Long há mồm cứng lưỡi nửa ngày, nói: “Nói mơ giữa ban ngày!”

“Đúng vậy, bệ hạ đối với chuyện này vốn cũng nửa tin nửa ngờ, ngược lại là tướng quân, nghe lời lão thần tiên ngày ngày uống theo phương thuốc kia, thực sự là uống đầy đủ hai năm trời.” Trương Tuấn than thở, “Thời gian đầu còn tốt, thuốc chỉ hơi khó uống, sau đó có lần tướng quân ngày đêm đau bụng khó nhin, lại không chịu cho bệ hạ biết, liền nói muốn đích thân luyện binh, cả ngày trốn trong quân doanh.”

“Tướng quân cứ như vậy, có lúc bị đau đến không ngừng gào khóc, ta với Vu Huy sợ đến mức suýt nữa không nhin được đi tìm bệ hạ.”

Bặc Vân Long ngây ngốc ngồi nghe.

“Cũng may sau ba tháng thân thể tướng quân dần dần tốt lên, bây giờ mới lại trở về bên cạnh bệ hạ.”

Sau khi nghe xong, Bặc Vân Long thật lâu không nói gì, bưng cái bát, cơm nước cũng không lùa lung tung không vào nổi miệng.

Nói đến đây, Trương Tuấn bỗng nhỏ giọng, thì thầm: “Sau đó ta lên nói cho bệ hạ, bệ hạ đau lòng đến đỏ cả vành mắt, mà lại chỉ dặn ta về sau không nên nhắc lại. Dù sao tướng quân không muốn cho ngài ấy biết, ngài liền ra vẻ không biết, miễn cho phụ tâm ý tướng quân.”

Bặc Vân Long trầm mặc nửa ngày không khỏi mở miệng hỏi: “Nhưng dù thế nào, tướng quân cũng không phải nữ tử, người uy mãnh như vậy —— giữa nam tử cùng nam tử, sao có thể có chân tình?”

“Tại sao không có?” Trương Tuấn nhếch lông mày nhìn hấn ta, “Nữ nhân là người, nam nhân cũng là người, người và người làm bạn cùng nhau có gì sai? Hay, cũng không trách người, trước đây ta cũng không rõ, nhưng người ở cùng bệ hạ và tướng quân lâu ngày thì sẽ hiểu. Giữa bọn họ không có người xen vào, cũng không ai có thể xứng với họ.”

13. Chương 13

Ngày kế, giờ Dần, Bành Diễm mơ mơ màng màng tỉnh dậy, lại bị Nhiếp Văn Uyên ôm vào trong ngực đỡ dành ngủ thiếp đi.

Trương Tuấn nghe thấy động tĩnh, ở ngoài xe ngựa thấp giọng hỏi: “Bệ hạ dậy rồi sao?”

“Chưa.” Nhiếp Văn Uyên nhẹ giọng đáp, “Phân phó giờ Mão ba khắc mới được dậy.”

Trương Tuấn đáp một tiếng, đi xuống truyền lệnh, dặn tất cả mọi người không cần dậy sớm.

Bành Diễm vùi trong lòng Nhiếp Văn Uyên ngủ không an ổn, đợi Trương Tuấn rời đi không bao lâu liền cựa mình, cũng không mở mắt, lầu bầu hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“Mới vừa vào giờ Sửu” Nhiếp Văn Uyên hôn lên thái dương y, “Ngủ đi, đợi bọn họ dậy hết ta sẽ gọi người.”

Bành Diễm xoay người, chôn mặt trước ngực Nhiếp Văn Uyên, chớp mũi chạm phải da thịt hấn, mơ mơ màng màng nghĩ một cái: “Muốn người...”

Nhiếp Văn Uyên dở khóc dở cười: “Được rồi, ngủ, bây giờ không phải lúc.”

Bành Diễm “a” một tiếng, ôm Nhiếp Văn Uyên, chốc lát sau đã ngủ thiếp đi.

Y kỳ thực cảm thấy rất buồn bực, dọc theo đường đi muốn giường không giường, ngủ trên xe ngựa cũng không thoải mái. Trước kia dù có ngủ trên đồng đá cũng không thấy gì, giờ đây lại cảm thấy mệt đến tay chân rã rời.

Điều đáng mừng nhất chính là, rốt cục không cần giống lúc trước mỗi lần ăn cơm xong đều muốn ói ra.

Nhiếp Văn Uyên dựa vào nằng mai mờ nhạt nhìn gò má Bành Diễm, luôn cảm thấy người này gầy đi không ít, sắc mặt cũng không dễ nhìn như trước nữa rồi.

Sau bữa tối truyền quân y đến bắt mạch, tuy là nói không có vấn đề gì, nhưng hắn vẫn không nhin được mà đau lòng.

Ngủ một giấc qua giờ Mão, Bành Diễm nghe thấy động tĩnh bên ngoài, chậm rãi tỉnh lại, cọ cọ trong ngực Nhiếp Văn Uyên nửa ngày mới chống thân ngồi dậy.

Xốc tấm màn dày nơi cửa sổ xe lên, nhìn sắc trời bên ngoài, quay đầu liền muốn tìm Nhiếp Văn Uyên tính sổ.

Nhiếp Văn Uyên tức khắc đến gần hôn y, trong ngoài đem môi lưỡi hàm răng liếm toàn bộ, mới nâng mặt y nói: “Ngoan ~”

Bành Diễm lí nhí, không bàn chuyện đó nữa, thuận thế sáp qua cùng hắn hôn môi.

Hai người dính dính nị nị mà hôn một hồi, Bành Diễm nắm vật kia của Nhiếp Văn Uyên trong tay, cười nói: “Người cũng muốn ta ~”

“Muốn đến chết rồi.” Thanh âm Nhiếp Văn Uyên phát khàn, cười nhẹ, “Đang ngóng trông người mau khỏe lên đây.”

Bành Diễm lập tức cọ lên người hắn: “Ta vẫn khỏe!”

“Đừng nghịch!” Nhiếp Văn Uyên bóp thịt mềm trên eo y, “Đợi thêm chút nữa, mấy ngày nay đều cố gắng chịu đựng, cũng không thể sắp thành lại bại.”

Nói rồi vỗ vỗ vai Bành Diễm, chậm rãi nằm chéch xuống.

Bành Diễm trừng hai mắt mờ mịt nhìn hắn, thấy hắn nằm xuống, đối mặt với thân dưới của mình, trong nháy mắt liền hiểu rõ rồi.

Sau đó hai người ôm nhau hôn môi, Nhiếp Văn Uyên lo y không chịu nổi, ngồi dậy đến đẩy hai chân y ra xem xét mặt sau, thấy không sưng lên mới thở phào nhẹ nhõm: “Khó chịu không?”

Bành Diễm lắc đầu, giang tay chờ hắn đến ôm.

Nhiếp Văn Uyên cười cúi đầu hôn y, lần thứ hai ôm chặt người vào trong ngực, than thở: “Ày, ta muốn đến chết rồi.”

Bành Diễm cười hì hì, cùng hắn chạm vành tai tóc mai ngọt ngào hồi lâu, sau đó gọi người bưng nước ấm sạch sẽ đến, được Nhiếp Văn Uyên tự mình hầu hạ lau người rửa mặt.

Lúc hai người ra khỏi xe ngựa đã qua giờ Thìn, ăn chút đồ ăn sáng, xong xuôi mới lười biếng khởi hành.

Bành Diễm cưỡi trên lưng ngựa, đầu tiên là quặm mặt lại không nói lời nào, để Nhiếp Văn Uyên dỗ lâu thật lâu mới nói: “Từ lúc người tới, ta liền bắt đầu phá hỏng quân quy, thật không xứng với chức tướng quân này.”

Bành Diễm cầm tay y lay động, còn nói thêm vào: “Hong nhan họa thủy, chính là nói người đây.”

Nhiếp Văn Uyên không kìm được mà nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Vâng vâng vâng, toàn bộ là lỗi của ta, mong Đại tướng quân đại nhân đại lượng, thứ tội cho ta.”

Bành Diễm hừ một tiếng, cũng bật cười.

Bạc Vân Long vẫn bị tha đi sau ngựa Bành Diêm, một ngày trước còn sợ hấn ta cắn lưỡi tự sát nên mới bịt miệng lại, tối hôm qua bị Trương Tuấn thuyết phục nghiêng nghiêng ngả ngả, hôm nay rời đi, Trương Tuấn không nhét vải vào miệng hấn ta nữa.

Nhưng nhìn hai người để hậu trước mắt, Bạc Vân Long không những muốn tự mình lấp kín cái miệng, thậm chí còn ước gì có người tới bịt luôn mắt hấn ta cho rồi!

Quay đầu nhìn Trương Tuấn và Vu Huy hai bên phải trái, thật sự không hiểu nổi sao bọn họ có thể thản nhiên như thế!

Bạc Vân Long không chỗ phát tiết ở trong lòng chửi má nó, chỉ mong vào đến Tiêu Thành nhanh chóng cách xa hai người này, hấn ta tình nguyện ở thiên lao cũng không muốn cả ngày nhìn bọn họ khảnh khảnh ta ta không chịu yên tĩnh aaaaaaaa!

14. Chương 14

Qua giờ Thân, đoàn người trùng trùng điệp điệp mới đến được bên ngoài Tiêu Thành. Binh lính trông coi thành thấy người tới giương cờ đề vương, không dám trì hoãn, vội vã báo lên.

Từ Hữu Tài cũng đã nhận được tin, biết đề hậu ít ngày nữa muốn tới tìm gã tính sổ, nghe xong liền lập tức mở cửa thành ra đón.

Song phương đối mặt, Từ Hữu Tài mắt sắc nhìn thấy Bạc Vân Long gác ghế sau ngựa Bành Diêm, thoát cái không còn tâm tư đối trắng thay đen.

Nhiếp Văn Uyên dù chưa cho gã xem sắc mặt tốt, nhưng cũng không lập tức phát tác, chỉ chờ vào thành, đợi Trương Tuấn đi tiếp quân binh quyền xong, cùng Bành Diêm ngồi trong nha phủ vừa uống trà vừa thẩm tra người.

Từ Hữu Tài cùng Bạc Vân Long bị giải vào đại sảnh nha phủ, quỳ gối dưới công đường.

Ánh mắt Nhiếp Văn Uyên dừng trên hai người một chút, liền quay đầu nhìn về phía Bành Diêm, dịu dàng hỏi: “Có đói bụng không?”

Bành Diêm lắc đầu, nghiêm mặt, nghiêm nhiên làm ra dáng vẻ một Đại tướng quân nên có.

Nhiếp Văn Uyên bóp tay y: “Một bữa thì trở về nghỉ ngơi đi, ở đây có ta rồi.”

Bành Diêm đúng là có hơi mệt mỏi, lại không lập tức động đây, nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó hỏi: “Người muốn chém đầu bọn họ?”

“Coi như không tính đến việc bọn họ cướp bóc, miệt thị triều đình, âm thầm giấu diếm văn thư trình lên trên, theo luật dĩ nhiên đáng chém.” Nhiếp Văn Uyên mạn bất kinh tâm liếc nhìn hai kẻ quỳ gối dưới kia, “Huống chi bọn họ còn nói năng lỗ mãng với trẫm và hoàng hậu, khó đảm bảo ngày sau không nổi tâm tư cải thiên hoán nhật.”

Bành Diêm “ồ” một tiếng, không biết cãi lại làm sao, chỉ đành nói: “Từ Hữu Tài cùng ta không can hệ, tùy người vậy. Bạc tiểu tử kia ngược lại coi như hợp ý ta, không bằng lưu lại để ta *? Nếu một ngày có thể trọng dụng liền để hấn ta lấy công chuộc tội, nếu như không ra gì thì giết cũng không muộn.”

(Chỗ này trong raw cũng là ô vương, bạn Yami Ryu có góp ý chỗ này có thể để là dạy dỗ:]]])

“Cũng được.” Nhiếp Văn Uyên gật đầu, liếc nhìn Từ Hữu Tài, “Các người lấy danh nghĩa một lòng vì Đại Chiêu, vậy mà lại làm việc bất chính, tiền tài có được cũng là bất nghĩa, những tiền tài nơi này, người có chịu khai báo không?”

Từ Hữu Tài không hé răng.

Bắc Vân Long thấy thế đầu tiên là sững sờ, lập tức chửi ầm lên lên: “Họ Từ! Ngày đó người đáp ứng ta thế nào lẽ nào quên mất rồi?! Người kêu ta đi chặn đường đánh cướp, nói là dùng số tiền này cho việc phòng thủ Tiêu Thành và bách tính! Lẽ nào, lẽ nào đều bị người ở giữa kiếm lời đút túi riêng hay sao?!”

Từ Hữu Tài khinh bỉ nhìn hấn ta, cười nhạt: “Nếu ta nói là ta không hề ép buộc người thì sao?”

Bắc Vân Long cả kinh nói: “Người có ý gì? Hoài nghi ta cũng giống người?!”

Từ Hữu Tài cười lạnh một tiếng: “Bây giờ nói mấy thứ này, ai biết người có phải là muốn phân bua cho mình, đẩy hết tội trạng lên người ta hay không?”

Nói rồi lại nói, hai người người tới ta đi rùm beng cả lên.

Bành Diễm ngáp một cái, không có tinh thần ngồi cạnh Nhiếp Văn Uyên, nghe một hồi mới nói: “Họ Bắc kia đúng là tên đầu đất, đại thể không làm được chuyện hai mặt này.”

“Ừm!” Nhiếp Văn Uyên cười nói, “Ta sẽ cho người tra rõ việc này, thanh giả tự thanh, người cũng đừng để ở trong lòng.”

Bành Diễm gật đầu: “Vậy người trước gọi người đi điều tra đi, nếu như hấn ta thật sự không phải đồ tốt, cũng bớt việc ta mài giũa, trực tiếp làm thịt là được.”

Nhiếp Văn Uyên đáp một tiếng “được”, lại hỏi y: “Mệt rồi?”

Bành Diễm lần thứ hai gật đầu, mệt mỏi nói: “Thực sự là muốn ngủ luôn mấy ngày cho đã nghiền.”

Nhiếp Văn Uyên nắm tay y: “Ta cùng người!”

Đem Từ Hữu Tài và Bắc Vân Long giam lại thẩm tra sau, dặn dò Vu Huy phụ trách tra rõ, Nhiếp Văn Uyên cùng Bành Diễm đi về phòng ngủ mà phủ nha dọn dẹp cho hai người.

Hoàng đế đi tuần vốn nên ở nơi tốt hơn, nhưng Nhiếp Văn Uyên một mặt không muốn trắng trợn tiêu xài mồ hôi nước mắt của dân, mặt khác Bành Diễm cũng không muốn chọc cho dân chúng lầm than, cuối cùng hai người liền chọn một gian phòng trong nha phủ, tạm thời ở lại.

Hôm sau Vu Huy bắt đầu dẫn người điều tra vụ án Từ Hữu Tài, dùng thời gian nửa tháng mới tra rõ sự tình từ đầu đến cuối cùng nguồn gốc của rất nhiều tiền bạc.

Thì ra là từ khi đóng giữ Tiêu Thành, Từ Hữu Tài kết giao với một đám hồ bằng cẩu hữu, ăn uống chơi gái đánh bài học hết toàn bộ. Quan bổng nào đủ để gã chơi bời như thế? Thường xuyên giặt gấu vá vai, một ngày ba bữa no bụng cũng đủ khó khăn.

Mắt thấy đã đến ngày trả tiền đánh bạc, thương đội Đại Vị nghênh ngang tiến vào thành, gã vừa nhìn hàng hóa trên xe, nhất thời động tâm xấu xa.

Nhưng một tên quan thủ thành như gã nào dám tự mình ra trận ăn cướp?

Ngay lúc hết đường xoay sở, cùng đám hồ bằng cẩu hữu kia uống rượu ăn cơm tại tửu lâu trùng hợp gặp gỡ nhóm người Bắc Vân Long, lúc đầu gã cũng không để ý những người này, đợi sau khi Bắc Vân Long uống say mặt đỏ tới mang tai mắng to Nhiếp Văn Uyên mất hoa tai ừ, không để ý hậu thế Đại Chiêu, chuyên quyền độc đoán sắc lập nam hậu, bỗng nhiên nảy ra một kế.

Bành Diễm nghe Vu Huy nói, gật gù: “Cho nên Bắc Vân Long căn bản cái gì cũng không biết, còn bị Từ Hữu Tài lừa?”

Vu Huy nói: “Bẩm tướng quân, đúng là như thế. Bắc Vân Long đáp ứng Từ Hữu Tài, ước nguyện ban đầu chỉ là muốn mọi người chú ý, để bức hoàng thượng phế hậu lấy người khác... Hấn ta khư khư cố chấp, người nhà Bắc gia sớm đã đoạn tuyệt lui tới với hấn ta.”

Bành Diễm nhìn Nhiếp Văn Uyên, Nhiếp Văn Uyên cũng đang nhìn y.

Chỉ cần một ánh mắt của người trước, người sau lập tức hiểu ý: “Bắc Vân Long liền giao cho người xử trí.”

Bành Diễm miễn cưỡng “ừ” một tiếng, nói với Vu Huy: “Mang những người kia về, an phận thì cho chút lộ phí để bọn họ về nhà, không an phận thì đi dày sung quân, người chinh đồn bọn chúng đi. Tiểu tử họ Bạc — người trước cứ dẫn theo, cùng đi theo ta.”

Vu Huy lĩnh mệnh.

Nhiếp Văn Uyên nói: “Xét nhà văn trăm Từ Hữu Tài, xem như cho Đại Vị một câu trả lời.”

Đợi Vu Huy đi rồi, Nhiếp Văn Uyên liền viết thư về nhà, một phong đưa tới kinh thành đưa cho Thập Vương gia thay hấn quản lý triều chính, một phong đưa đến tiền tuyến cho đại ca và nhị tỷ của Bành Diễm.

Đến đây, chuyện Đại Vị xâm lấn biên cảnh rốt cuộc đã được giải quyết không sai biệt lắm, hai người cũng yên lòng.

15. Chương 15

Sau mấy ngày, khẩu vị Bành Diễm mặc dù tốt lên, nhưng cả ngày thần sắc mệt mỏi, luôn không có tinh thần. Nhiếp Văn Uyên hỏi quân y theo hầu, biết thân thể y không có vấn đề gì, lại tránh không được mà đau lòng.

Khuyên can đủ đường Bành Diễm mới chịu ở lại Tiêu Thành hơn mười ngày để an dưỡng, y mỗi ngày ăn ăn ngủ ngủ, bụng rõ ràng nhiều hơn một tầng thịt.

Thời điểm Nhiếp Văn Uyên mặc quần áo cho y kìm khôngặng vươn tay bóp bóp thịt mềm nơi ấy, làm Bành Diễm không ngừng trừng hấn: “Làm gì đó?”

“Không làm gì hết.” Nhiếp Văn Uyên- sở trường lấy lòng, cọ xát bên eo y: “Mới đó mà đã bốn tháng rồi.”

“Hừ hừ!” Bành Diễm vén vạt áo lên, xoay trái xoay phải soi gương đồng, “Mập đến nỗi ta không mặc nổi áo giáp rồi. Nói không chừng thêm vài hôm nữa y phục này cũng không vừa luôn.”

Nhiếp Văn Uyên từ phía sau ôm lấy y, cúi đầu xuống khẽ hôn vành tai y mấy cái, cười nói: “Vậy thì không mặc, vừa vận tiết trời cũng nóng lên.”

Bành Diễm thô bỉ liếc mắt nhìn hấn: “Trên người để trần thì để trần, phía dưới mà để trần, ta cảm thấy trống rỗng lắm ~”

“Hầy!” Nhiếp Văn Uyên dở khóc dở cười nói, “Trong đầu ngươi nghĩ cái gì vậy? Suốt ngày ngoại trừ đánh đánh giết giết, chỉ có chuyện đó thôi sao?”

Bành Diễm xoay người lại ôm lấy vòng eo thon gầy cứng cáp của Nhiếp Văn Uyên, cười hì hì: “Cũng không phải, ta muốn đem ngươi ép khô, tránh để ngươi đi gieo vạ cho người khác.”

Dứt lời cũng không đợi Nhiếp Văn Uyên trả lời đã ngẩng đầu hôn lên miệng người ta.

Nhiếp Văn Uyên cười mặc y hôn lung ta lung tung, sau một lúc mới ôm chặt y, tinh tế liếm mát.

Hôn không bao lâu, tay Nhiếp Văn Uyên luồn vào trong khố y, thấy mặt sau đã ẩm ướt đến rồi tinh rồi mù, đơn giản giúp y cởi quần ra.

Bành Diễm rậm rì một tiếng, đôi mắt đẹp dễ chăm chú nhìn hấn.

Nhiếp Văn Uyên vỗ vào cặp mông tròn trịa của y: “Chỉ một lần!”

“Ừ ~” Bành Diễm không quá tình nguyện đáp một tiếng, “Không thích tí nào...”

Nhiếp Văn Uyên ôm y đi đến bên giường: “Tuy có thể hành phòng, nhưng phải tiết chế chút, bây giờ cũng không phải chỉ có mình ngươi.”

Bành Diễm nằm ngửa trên giường nhỏ, gấp gáp cởi dây quần Nhiếp Văn Uyên, vừa cởi vừa nói: “Nhãi con này chỉ giỏi làm hỏng chuyện, đợi nó sinh ra ta phải đánh cho mông nó nở hoa!”

Nhiếp Văn Uyên cười đến bất đắc dĩ, nhưng cũng theo y, sáng sớm liền tới một lần.

Kỳ thực trong lòng hai người đều biết, việc này không thể trách Bành Diễm. Trước kia lúc y chưa dùng thuốc, cũng sẽ không cả ngày quần lấy Nhiếp Văn Uyên đòi làm loại chuyện này.

Uống thuốc được hơn một năm, dục vọng của Bành Diễm rõ ràng càng ngày càng mạnh, thời gian đầu y còn nhẫn nhịn, sau đó ngừng thuốc, để mau chóng có thai, hai người lại không thể khống chế như trước đây được nữa.

Hiện tại, cũng không biết là do thuốc kia hay vẫn là xuất phát từ trong lòng, nghiện nên ỷ lại, Bành Diễm quả thật như Nhiếp Văn Uyên từng nói, suốt ngày ngoại trừ muốn lên chiến trường, thì chỉ muốn cùng hắn lên giường quần quýt đến trời đất mệt mỏi.

Lúc hai người lần thứ hai đứng dậy lần nữa, đã qua giờ Thìn.

Bành Diễm ngồi ở cạnh giường, Nhiếp Văn Uyên mặc áo cho y, thời điểm buộc dây lưng không kìm được mà lại gần nghiêng đầu kề tai sát bụng y.

Bành Diễm cúi đầu nhìn hắn, hồi lâu sau mới nhẹ nhàng hỏi: “Có động tĩnh rồi à?”

“Đâu ra mà nhanh vậy được?” Nhiếp Văn Uyên cười, “Nghe người ta nói, phải chờ tới năm, sáu tháng mới có động tĩnh.”

Bành Diễm trừng hai mắt: “Vậy người làm nửa ngày là làm cái gì đấy?”

Nhiếp Văn Uyên bị y hỏi mà mặt nóng lên, hiếm khi lắp bắp: “Ta, ta chỉ muốn thân cận với nó một chút...”

Bành Diễm bỗng bật cười: “Người thích thì cứ sờ thôi, làm gì phải đổ mồ hôi? Ai làm cha mà không vui mừng? Có thể sinh cho người một tiểu tử, trong lòng ta cũng vui lắm.”

Nhiếp Văn Uyên nhẹ thở gấp, không nói tiếp nữa, áp sát tới giữ lấy eo Bành Diễm, dán mặt vào bụng y.

Bành Diễm một tay chống trên giường, một tay vuốt tóc Nhiếp Văn Uyên: “Lúc người mới lên làm hoàng đế, ta thường hay nghĩ, sớm muộn gì cũng phải nạp thiếp cho người. Ta không con không cái thì không sao, nhưng người là hoàng đế Đại Chiêu, không thể không có con nối dõi.”

“Lang Nhi ——” Nhiếp Văn Uyên nghe y nói đầy bình tĩnh, nhưng cũng biết khi đó trong lòng y có bao nhiêu khổ sở. Đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ, nếu để mình làm như thế, hẳn khẳng định sẽ hận không thể đem nữ nhân còn chưa xuất hiện ấy ngàn đao băm xác rồi lại ngũ mã phân thân.

“Cũng may không lâu sau lão thần tiên kia tới hiến phương thuốc” Bành Diễm cười ha ha, “Trời cao đã định, người cuối cùng cũng không còn cơ hội lấy phụ nữ rồi!”

Nhiếp Văn Uyên ôm chặt Bành Diễm, những chiếc hôn nhỏ vun lượn rơi trên da thịt nhẵn nhụi, nếu không phải e ngại y đang có thai, hẳn thực hận không thể cùng y phiên vân phúc vũ một phen, làm y vĩnh viễn không xuống được giường.

16. Chương 16

Đợi Bành Diễm mang thai tròn bốn tháng, thân thể cũng nuôi tốt lên, Nhiếp Văn Uyên lúc này mới chọn ra một nhóm người, đóng giả đội buôn rồi Tiêu Thành xuôi xuống Giang Nam.

Đường từ Tiêu Thành đến Giang Nam vượt qua chín thành mười tám huyện, đoàn người cũng không vội, vừa đi vừa nghỉ, dùng thời gian hai tháng mới đến nơi.

Vốn ban đầu Bành Diêm còn chưa hiện ra dấu hiệu mang, thường xuyên cùng Nhiếp Văn Uyên cưỡi ngựa cả dọc đường, đợi đến năm tháng có dư thì không xuất đầu lộ diện nữa. Chỉ khi bốn phía không người mới bằng lòng xuống xe ngựa đi dạo một vòng.

Vì Trương Tuấn lưu tại Tiêu Thành, nên Bạc Vân Long bị đề tên bù đắp vào nhân số thiếu hụt.

Hắn ta mắt thấy bụng Bành Diêm ngày ngày lớn lên, ngoài miệng mặc dù không nói, trước đó hắn ta cũng từng nghĩ Bành Diêm có phải là nghĩ ra chủ ý lừa gạt Nhiếp Văn Uyên hay không, ngày sau lại giở trò ly miêu hoá thái tử gì đó.

Vì vậy hắn ta liền chờ mong ngóng đợi, nghĩ nếu thật sự là như thế, đợi mấy tháng sau Bành Diêm nào còn dám thân cận cùng Nhiếp Văn Uyên? Lại không ngờ tới, Đệ hậu người ta rất hòa thuận, suốt ngày thân thân mật mật, làm đám cưới độc thân bọn họ ề ề ề ề chua xót, hận không thể kéo người đi bên cạnh cùng nhau phun tào.

Lại ngầm nghĩ hồi nữa, Bạc Vân Long cảm thấy thật nhụt chí.

Bành Diêm đến cùng không hoài thai, trong lòng Nhiếp Văn Uyên chẳng lẽ không có cân nhắc? Coi như hắn không hoài nghi, vậy đồng lời giải thích kia đều là diễn kịch, mà hoàng đế nguyên phu xướng phụ tùy với y, đến ngày tùy tiện tìm một hài tử cho đủ số, thần tử bọn họ có thể nói được gì? Ngược lại là hắn ta, suốt ngày ăn no rủng mỡ lo chuyện bao đồng.

Đoàn người ở tại Giang Nam bảy, tám ngày, Bành Diêm muốn gọi Nhiếp Văn Uyên đi dạo mấy nơi, nhưng y ưỡn cái bụng không đi được, Nhiếp Văn Uyên sao chịu để y lại một mình trong khách điểm?

Cứ như vậy hai ngày, Nhiếp Văn Uyên nhắc đến việc hồi kinh.

Bành Diêm có thai đã hơn sáu tháng, từ Giang Nam về kinh thành, trên đường không nhanh không chậm, cũng phải nửa tháng mới có thể đến, Nhiếp Văn Uyên chỉ lo Bành Diêm một đường ngồi xe mệt nhọc không chịu nổi nên dự tính dự ra hai tháng.

Cùng nhau thảo luận, nếu còn chưa xuất phát, đứa con đầu của Bành Diêm có khả năng không kịp chờ đến khi hồi kinh đã sinh rồi.

Bành Diêm nói không lại hắn, lại biết rõ bộ dạng bản thân lúc này mà đòi một mình đi tìm việc vui hắn tất nhiên sẽ không đồng ý, đơn giản thuận theo ý hắn.

Định tốt lộ tuyến, một đội người thu thập thỏa đáng lần nữa ra đi, cưỡi ngựa đánh xe, chậm rãi đi về phía kinh thành, một đường phong cảnh như tranh vẽ, trái lại cũng vô cùng thích ý.

Bản thân Bành Diêm tốt rồi, ngoại trừ giai đoạn đầu có thai bị dằn vặt một phen, nhưng cái thai sau này cũng ổn định cực kì, nhờ Nhiếp Văn Uyên chăm sóc cẩn thận chu đáo, khi đến kinh thành, sắc mặt hồng hào đến nỗi Bành lão phu nhân kim không được vươn tay chọt rồi lại chọt.

Khi trận tuyết đầu đông rơi xuống, Bành Diêm đã gần đến thời gian lâm bồn, lại vẫn không nghe khuyên ngăn quần hồ cừu ra ngoài, đứng dưới mái hiên tắm điện ngắm tuyết hồi lâu.

Nhiếp Văn Uyên sợ hắn lạnh, không chỗ nào là không khuyên: “Trở về đi, nhé? Trời lạnh rồi, bị lạnh cũng không tốt.”

Bành Diêm nghe rằng, mặc dù không tình nguyện, nhưng vẫn cùng vào lại trong phòng.

Bụng y lớn như nhét thêm hai cái gối bự chẳng, đi đường thật chậm, tất nhiên không thể nhảy nhót tung bừng như trước.

“Sao còn chưa tới ngày sinh?” Sau khi vào nhà, được Nhiếp Văn Uyên đỡ ngồi xuống giường la hán, Bành Diêm nhìn chằm chằm bụng mình, “Nhịn chết ta rồi!”

Nhiếp Văn Uyên cười khở: “Còn mấy ngày nữa, nhịn thêm đi.”

“Người cho ta gốc chắc?” Bành Diêm tròn mắt nhìn hắn, “Đợi nhóc con này sinh ra, còn phải ở cữ! Người với bọn họ nói gì ta nghe được hết, trong tháng ở cữ không thích hợp hành phòng đúng không?”

Nhiếp Văn Uyên: “... Ta nghĩ người là muốn đi ra ngoài chơi, thì ra trong đầu lại nghĩ đến cái này!”

Bành Diễm “hừ” một tiếng: “Khỏi bàn đến việc ta muốn xuất cung, chỉ đứng ở cửa chưa tới một khắc, người đã bắt ta đi về? Muốn thứ vô dụng đó làm chi? Còn không bằng làm điều gì thực tế chút.”

Nhiếp Văn Uyên dờ khóc dờ cười.

Bành Diễm cúi người sờ sờ chân: “Đứng lâu, có hơi tê rồi ~”

“Hãy, đã nói người đừng đi ra ngoài mà.” Nhiếp Văn Uyên ngồi xổm xuống nhẹ nhàng bóp chân cho y, “Đi đứng gì cũng sưng, người còn hay chạy lung tung. Lần này biết khổ chưa?”

“Á, người thật là nhiều chuyện, sao cứ nói ta hoài vậy?” Bành Diễm thư thư phục phục được hấn hấn hạ, “Nếu sinh được khuê nữ, thì gọi là Tuyết nhi nha.”

Nhiếp Văn Uyên nhớ tới chuyện lúc trước, cười hỏi y: “Làm sao, không gọi mèo nhỏ nữa à?”

“Xi! Người làm cha kiểu đó à? Mèo con (tiểu miêu) là nhũ danh mà, lẽ nào về sau đại danh phải gọi Nhiếp Miêu?” Nói xong Bành Diễm cũng tự bật cười, “Nếu sinh con trai thì gọi là Nhiếp Cầu! Ha ha ha ha!”

Nhiếp Văn Uyên cũng cười theo.

Không lâu sau, Bành Diễm cảm thấy mệt mỏi, để Nhiếp Văn Uyên đỡ mình nằm xuống nghỉ ngơi.

Không ngờ vừa nằm xuống, suốt hai ngày sau không thể xuống giường luôn.

Bành Diễm đau chừng hai ngày mới sinh được nhãi con trong bụng ra, chỉ là tất cả mọi người càng không ngờ, y vậy mà đem mèo con cùng chó con sinh hết một lượt.

Phụ tử ba người đều bình an.

Tin mừng hoàng hậu thuận lợi sinh hạ hoàng tử và công chúa không bao lâu đã truyền khắp quốc nội Đại Chiêu, đợi đến lễ trăng tròn của hai đứa bé, vị quốc quân râu quai nón cũng vui vẻ chạy đến, nói phải kiểm cho con trai mình một cô con dâu từ bé, còn muốn chỉ định công chúa này.

Bành Diễm thì chẳng sao, nhưng hai đứa bé là thịt đầu quả tim Nhiếp Văn Uyên, vừa nghe lời này, Nhiếp Văn Uyên lập tức phần nộ, tí nữa đã dấy binh xung đột với Đại Vị.

Râu quai nón là người có mắt nhìn, thấy thế vội vã sửa lời, nói ngày sau có cơ hội thì gọi ấu tử của mình đến gặp mặt công chúa, nếu hai bên tình nguyện, để Nhiếp Văn Uyên định đoạt cũng không muộn.

Nhiếp Văn Uyên lúc này mới bớt lửa giận, cùng hấn ta thưởng tiệc uống rượu.

Bên này râu quai nón cùng sứ thần các quốc gia đến bái hạ mới vừa đi không lâu, Bành Diễm cũng không biết làm sao, cả người bỗng cảm thấy mệt mỏi không khỏe.

Nhiếp Văn Uyên thấy thế như lâm đại địch, triệu một đám ngự y đến, đứng xếp hàng từng người lần lượt bắt mạch cho Bành Diễm.

Mấy người sau khi bắt mạch xong, nhìn nhau vài lần, đồng loạt quỳ rạp trên đất, miệng hô vạn tuế.

Nhiếp Văn Uyên nóng lòng không thôi, trống ngực đánh thành thịch.

Thái y dẫn đầu quỳ tiến lên vài bước, quỳ dưới chân Nhiếp Văn Uyên, dập đầu nói: “Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng tướng quân! Đại tướng quân đây là hỉ mạch!”

Nhiếp Văn Uyên: “!!!”

Bành Diễm: “...”

Lúc còn ở cũ, hai người làm trọn vẹn một lần, ai biết một lần liền trúng!

Nhiếp Văn Uyên nghe xong cũng không tỏ vẻ mừng rỡ, chỉ hỏi: “Tướng quân mới sinh đôi, bây giờ có thai thân thể làm sao chịu được?”

Thái y lại nói: “Bệ hạ, trước mắt nạo thai cũng không phải thượng sách, chỉ càng thêm thương thân. Căn cơ đại tướng quân rất tốt, sinh hoàng tử và công chúa tuy có hao tổn, dùng thời gian điều dưỡng thoả đáng

chắc chắn không sao. Nhưng nếu bỏ cái thai này đi, thương càng thêm thương, vậy quả thực là họa vô đơn chí.”

Nhiếp Văn Uyên cau mày, cúi đầu nhìn Bành Diễm.

Bành Diễm yên lặng nửa ngày mới nói: “Vậy trước tiên giữ đi, có thể sinh thì cứ sinh ra, không sinh được, cũng là mệnh của nó.”

Quan tâm sẽ bị loạn, Nhiếp Văn Uyên cũng không biết rốt cuộc giữ lại hài tử đến bất thành hình này là tốt hay xấu, không có cách nào, đành phải nghe theo Bành Diễm, tạm thời giữ cái thai, đợi xem tình thế ngày sau rồi tính tiếp.

Bành Diễm giờ khắc này lại đang suy nghĩ, một lần tham lam kéo Nhiếp Văn Uyên lên giường, cái giá phải trả là nhịn ba tháng!!!

17. Chương 17

Ngày nào đó, Bạc Vân Long chợt nghe người đồn đại, nói là gần đây khi bản thân ngự hạ (đánh xe cho hoàng đế), lại có kẻ ở trước mặt mọi người bàn tán chuyện của Nhiếp Văn Uyên và Bành Diễm, cả kinh cuống quýt tìm người đem đương sự truyền tới.

Hai người này trong lớp tân binh chưa từng tiếp xúc, nhưng hắn ta đã đi theo ba năm có thừa, còn không hiểu tính tình bọn họ hay sao?

Nếu như đám người kia nói xấu Bành Diễm để người truyền đến tai Nhiếp Văn Uyên, ngàn đao bầm thây nhất định là chạy không thoát, nếu hoàng đế tâm tình tốt, sẽ không tru di cửu tộc; nếu đám người kia đồn thổi Nhiếp Văn Uyên này nọ, Bành Diễm mà biết, mặc dù không đến mức lập tức đưa tới họa sát thân, nhưng người này sẽ đợi thời cơ thu thập người đến “ngoan ngoãn nghe lời”, chiêu thức quái lạ hiếm thấy luân phiên dùng xuống dưới, có lúc chính người đến sống không bằng chết.

Binh lính Giáp Ất Bính không lâu sau đã bị dẫn lại đây, đầy mặt kinh hoảng quỳ xuống trước mặt Bạc Vân Long.

Bạc Vân Long nhìn ba người, chấp tay sau lưng tới tới lui lui vài vòng rồi quát lên: “Nói! Các người sau lưng đồn thổi vớ vẩn, huyền ảo sục sôi như vậy, đều không muốn sống nữa phải không?!”

Ba tên lính quèn bị dọa run cầm cập, người đẩy ta kéo, lâu thật lâu sau binh lính Ất quỳ ở chính giữa sững sờ bị hai kẻ khác đẩy ra, run run rẩy rẩy nói: “Ta, chúng ta chỉ chỉ...”

“Chỉ cái gì?!” Bạc Vân Long một mặt tức giận.

Binh lính Bính nhỏ giọng nói: “Ngày ấy nói tới hoàng thượng và đại tướng quân, Giáp nói đại tướng quân thực uy vũ, bất kể là lên trận giết địch hay là vì bề hạ kéo dài hậu tự, đều thật dũng cảm. Hoàng đế râu rậm nước Đại Vị bị đánh đến không dám lên tiếng, nhiều năm liên tục tiến cống không nói, hai năm còn sinh cho Đại Chiêu chúng ta thêm hai vị hoàng tử một vị công chúa, dù là phụ nhân tầm thường cũng không bì được nửa phần của tướng quân.”

Binh lính Ất nghe xong không nhịn được cãi lại: “Nói đến uy vũ, đại tướng quân tuy rằng xứng với hai chữ này, lại kém xa hoàng thượng!”

Binh lính Giáp không khỏi nói chen vào: “Hoàng thượng có thể đánh quân Hồ trông giữ biên cương biết sinh con? Đường nhiên là đại tướng quân uy vũ hơn!”

Binh lính Ất góp giọng: “Này đó cũng bắt bề hạ đi làm, người ta còn các tướng quân để làm cái gì?”

Hai người cãi nhau ầm ĩ, Bạc Vân Long trước đó còn cẩn thận nghe, nghe xong lại không nhịn được, rống to: “Tất cả câm miệng cho ta!”

Binh lính Giáp Ất Bính lập tức cầm như hén, ngoan ngoãn quỳ trên đất bất động.

Bắc Vân Long chỉ binh lính Ất, hỏi: “Ngoài những gì người nói, người đến cùng vì sao cảm thấy đại tướng quân không uy vũ bằng hoàng thượng?”

Binh lính Ất thẳng người đáp: “Còn phải nói! Sinh ra hoàng tử và công chúa tuy là đại tướng quân, nhưng nếu không có hoàng thượng, tự đại tướng quân có thể sinh được chắc? Có thể đem người như tướng quân đặt ở dưới thân này này nọ nọ, đương nhiên là hoàng thượng uy vũ hơn rồi!”

Bắc Vân Long: “...” Quả thực rất có đạo lý a...

Mà vào giờ phút này hoàng đế “uy vũ không khuất phục” đang bị đại tướng quân đặt dưới thân cởi xiêm y. “Bảo bọn họ chuẩn bị thuốc chưa?” Nhiếp Văn Uyên vuốt ve đùi Bành Diễm, “Không chuẩn bị thuốc thì hôm nay —— “

Bành Diễm cúi đầu cắn môi hần nửa ngày, đợi hôn được rồi mới nói: “Chuẩn bị rồi, xong việc liền uống.”

Nhiếp Văn Uyên cười đưa tay mò vào trong quần áo y, nhẹ vuốt thịt mềm bên eo y: “Ừm!”

Bành Diễm cười trên người hần cọ xát, cúi đầu dán lên môi hần: “Không phải mấy tên râu bạc trong triều giục người sinh thêm mấy đứa nữa sao? Mấy năm qua chiến sự không căng thẳng, thân thể ta cũng được bồi bổ. Nếu không thì...”

“Không muốn!” Nhiếp Văn Uyên vừa hôn vừa nói, “Hai năm chịu khổ người còn chê ít? Người không đau lòng bản thân, nhưng ta đau lắm.”

Bành Diễm cười ha ha, y vốn cũng không quá muốn sinh tiếp, nhưng luôn muốn nghe câu hoàng đế nói lời ngọt ngào, chung quy lại phải làm ít chuyện tới dự dỗ hần.

Nhiếp Văn Uyên còn không hiểu suy tính trong bụng y sao chứ? Kề sát bên tai y dịu dàng nói vài câu, sau đó liền ôm lấy eo y, đẩy người ngã xuống giường nhỏ đặt bên cửa sổ.

Chuyện hoàng đế cùng tướng quân ban ngày tuyên dâm trong ngự thư phòng cuối cùng truyền đến tai triều thần, khỏi nói ngôn quan, ngay cả thừa tướng đại nhân cũng không dám viết tấu chương tố cáo hai người, mà còn luôn có người đến hỏi thăm: Hôm nay đại tướng quân uống thuốc hay chưa? A! Tại sao lại uống? Nếu có thể sinh cho bệ hạ thêm một hoàng tử thì thật tốt! Không có hoàng tử, công chúa cũng được a! Thôi thôi, lần này uống, lần sau có lẽ không uống đâu...

Cả đám chỉ mong lần sau hoàng đế và tướng quân đến tuyên dâm không kịp uống thuốc, đâu thêm tính toán hai người quần quýt nơi nào?

Lộ viễn viễn hề, kỳ tu viễn hề*, không cần sinh mấy tên cún con cho cậu hoàng đế nữa, Bành đại tướng quân rốt cục xuất đầu lộ diện, một đường nhanh như chớp mà chạy về phía cuộc sống tính phúc chờ đợi đã lâu.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-thuong-uy-vu>